



NUMĂR REALIZAT CU SPRIJINUL A.C.F.S.F.

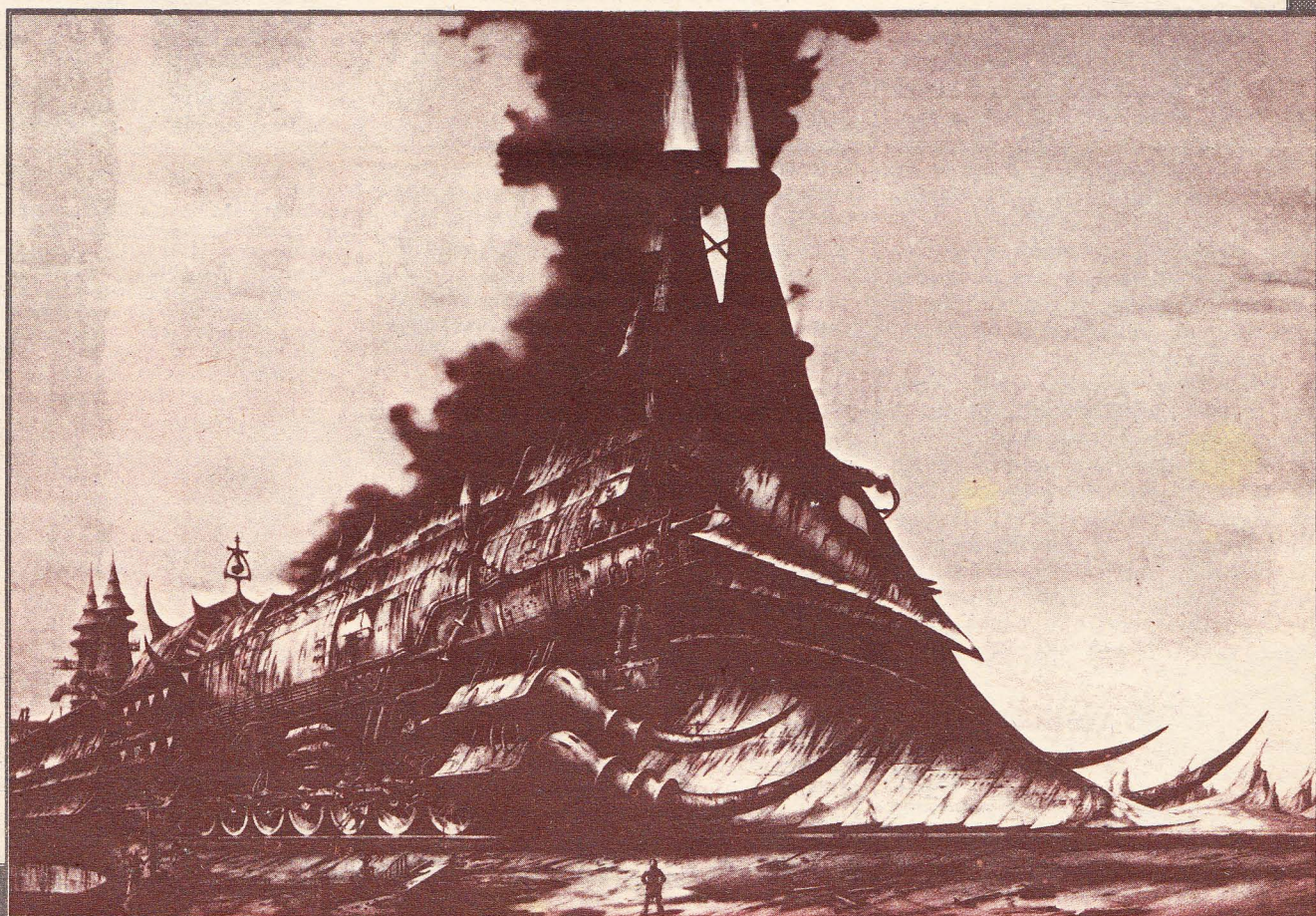
"QUO VADIS ?"- PLOIEȘTI

JURNALUL[®]

S.F.

Nr.66

Anu I III ■ Săptămînal de Science - Fiction ■ 16 pagini ■ 150 lei



1. Istoric parțial

Motto:
"Important nu este să vezi mai departe,
ci doar mai adînc."

Lăsînd modestia deoparte, trebuie să recunoaștem că despre "Quo Vadis?" se mai știe cîte ceva și nu numai în cadrul fadomului. Unele date biografice nu strică totuși nimănui, chiar dacă nici nu folosesc.

Deci, în *anno domini* 1992 Dan Tărăcilă înființa la Ploiești un club SF, după o altă tentativă mai mult sau mai puțin reușită, la Giurgiu. Sămînța nu era însă aruncată pe un teren virgin. În orașul primei republici românești funcționase, între 1982 și 1989, cenaclul "Jules Verne", cu reușite notabile în domeniul artelor plastice. Precizare necesară pentru că destui membrii se fac vinovați de a fi activat în ambele.

După un an, timp în care "Quo Vadis?" nu a lipsit de la nici o manifestare de gen, reușind chiar să cîștige unele premii, fandomul răspunde pozitiv la curajoasa propunere ca RomCon-ul '93 să aibă loc la Ploiești. Drept urmare clubul se transformă în asociație cu personalitate juridică, și anume în *Asociația Creatorilor și Fanilor de Science Fiction "QUO VADIS?"* Ploiești. Concluziile despre PloCon '93 (nume de-a dreptul deșucheat pentru o asemenea academică manifestare, au declarat unii) cad în sarcina altora. Noi am îndrăzni totuși să spunem, în cunoștință de cauză, că respectiva convenție n-a fost nici mai bună, nici mai proastă decît altele. Ceea ce nu-i o laudă, fără-ndoială. Se poate mai mult, se poate mai bine, nu?

Iar în încheierea acestei scurte prezentări, modul de funcționare : ședințe săptămînale (sîmbăta, ora 10.00) la Casa de Cultură a Sindicatelor (sic!), patronul formal al asociației. Sala poate fi precizată cu puțin noroc la 9.55, de către domnul director al sus-numitului lăcaș, care binevoiește să ne repartizeze vreuna rămasă întîmplător liberă.

2. Date clinice

Motto:
"Sîntem doar complementul
a ceea ce putem fi."

Bocănim, cotrobăim, contrazicem, disecăm, desenăm, discutăm, enervăm, începem, întrebăm, putem, răspundem, reușim, sîntem, spărgem, scriem, strigăm, vrem, votăm.

Noi niciodată nu !

3. Bilanț estimativ al rezultatelor și proiectelor, de la înființare și pînă

Motto:
"Măi să fie!"

a) Reușite:

- cîștigarea unor premii la diverse concursuri naționale de proză și arte vizuale (13±2);
- editarea a cinci numere din fanzinul "Katharsis";
- realizarea de către Cătălin Ionescu a emisiunii SF-FM la Radio Prahova (marțea, ora 19.00);
- organizarea RomCon-ului '93;
- publicarea de texte și grafică în "Jurnalul SF",
- internaționalizarea asociației prin cooptarea de membri din Filipeștii de Tîrg, București, Giurgiu, Iași etc.;
- menționarea asociației la posturile naționale de radio, televiziune și nu numai;
- participarea la tabăra organizată pe insula Atlantykrón;
- necooptarea unor membri dintr-o persoană publică de bine.

b) Nereușite:

- ratarea celorlalte premii;
- organizarea RomCon-ului '93;
- publicarea de texte și grafică în "Jurnalul SF";
- menționarea asociației la posturile naționale de radio, televiziune și nu numai;
- eșuarea tentativei de înființare a unor filiale la Tiraspol și Oțelu Roșu;
- nu avem încă sediu stabil, bani, ministru propriu, editură, un Florin Ursu și un Ovidiu Petcu;

c) Proiecte:

- descoperirea unor sponsori, pentru că banii ...
- descoperirea altor sponsori;
- capturarea unui număr sporit de muze;
- organizarea PloCon-ului '93 în 2093;
- editarea în continuare a fanzinului "Katharsis" și în primul rînd al numărului special (6) în limba engleză;
- promovarea de "cultură populară- adică mixajul acesta perfect de știință-literatură-artă, care se numește SF", adresîndu-ne "categoriei juvenile, adică puberi, preadolescenți, adolescenți- deci nouă tuturor" (Alexandru Mironov- editorialul (501,), din numărul 501 al CPSFA);
- lansarea unei chemări către tînăra generație, care trebuie "să-și sporească eforturile pentru a-și aduce contribuția pe măsura minunatelor condiții de muncă, studiu și viață, create de partidul și statul nostru". (Ioan Albescu- *Almanahul Anticipația 1990*)

Poșta redacției

o Dan Popescu (PO Box 49 5600, Piatra Neamț) - dorește să-și completeze colecția cu numerele 29-34, 36, 38, 47, (cîte 3 exemplare din fiecare) 40, 46, 48-51 (cîte două exemplare).

o Dan Ghețu (Buzău) -1. A fost deja un număr Stephen King, 2. Don Simon a promis că se va ocupa și de IT, 3. Nu intră în atribuțiunile noastre recuperarea banilor din abonamente, dar avînd în vedere lungul drum pe care l-am parcurs alături de domnul Călin Ghețu am făcut o excepție - banii au ajuns la Super Nova și presupun că și-au și expediat revistele, 4. Băieții de la Pozitronik vă așteaptă.

o Visătorul din Cîmpia Turzii -Ai dreptate în ceea ce privește fondurile alocate euROcon-ului, dar se putea și mai rău. În rest e economic de piață.

o Matei Donea (Oțelu Roșu) - Dacă ai fi urmărit cu atenție JSF ai fi văzut că și s-a răspuns la precedenta scrisoare. Oricum mulțumim pentru consecvența epistolară. Ai depășit termenul de trimitere și oricum ai uitat să ne trimiți și varianta în limba română.

o Udrea Ion (str. N. Titulescu, bloc A3, etaj 4, ap.13, județul Dolj, 1100, Craiova) - Caută cărțile Shining și Carrie, vinde Răsufelarea morții de Isaac Asimov (1000 lei).

o Dan Lungu (Timișoara) - Dacă nu ai primit nimic pînă acum înseamnă că nu avem numerele respective. Încearcă să îi găsești pe Adi Muscă (la Casa Universitarilor) te poate ajuta.

o Șerban Cristian (Baia Mare) - Nu am observat nici o ștampilă a clubului și în plus scrisoarea nu era semnată, aștept un fax sau o scrisoare oficială plus telefoanele unde puteți fi contactați.

o Ne-au trimis texte - Nebeleac Andrei, Paul Hedon, Malcomete Dan, Andrei Cojocaru, Mircea Naidin, Rareș Szeitz, Mihai Manuel.

NOTA
În numărul viitor ne vom ocupa pe larg de articolele din Cîntecul Național și România liberă, apărute sub semnătura lui Aurel Cărășel, referitoare la Festivalul Quasar; articole în care se aruncă o grămadă de informații eronate în ochii cititorilor, se fac declarații facile și lipsite de adevăr. Vom încerca deasemenea să ne ocupăm de problematica audio-vizualului, fiindcă semnatarul articolelor respective este totuși student la Facultatea de Jurnalistică și n-am vrea să piardă anul.

JURNALUL[®] S.F.

Premiul Convenției Naționale de SF 1993

Editat de : I N T A C T



Colectivul de redacție:

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef),

Număr realizat de:

Ionuț BĂNUȚĂ, George CEAUȘU, Dan MERIȘCA, Cristian

IONESCU, Nicolae C. ARITON, Mihai Dan PAVELESCU,

Petrică SÎRBU, Dan POPESCU, Isabela ION (Redactori)

Marian IRIMIA (fotoreporter)

Adresa redacției :

Șos. București-Ploiești 25-27; sector 1, București

tel. fax: 3.12.71.35

Răspunderea materialelor informative revine autorilor.

JSF-66

DISIDENT

De la o vreme se înmulțesc atacurile împotriva SF-ului. Faptul, în sine, nu este supărător, pentru că are, printre altele, și semnificația unei încercări de regăsire pe sine, undeva într-un spațiu-timp incert. În fond, dacă SF-ul deranjează înseamnă că există.

Așadar un atac din exterior, de talia, forța și elegnța lui Dan Stanca (suplimentul ziarului „Cotidianul”, „Litera, arte & idei”, numărul 119 din 6 septembrie 1993) de pildă era, poate, dintr-un anumit punct de vedere, previzibil: main-stream-ul nu este încă dispus să constate că ar putea avea— foarte curînd— un adversar de marcă, cu care să împartă locul pe care nimeni nu cuteza să-l rîvnească. Repetăm, încă. Nu poți însă înota împotriva curentului mai mult de cîteva sute de metri...

Dar un atac din interior surprinde. Cu atît mai mult cu cît se declară tare și senin că „Ceașescu a luat în mormînt și SF-ul românesc” (Cristian Tudor Popescu, Jurnalul SF nr. 61, articol preluat din ziarul „Timpul”, primul număr din ianuarie 1994). Surprinde, în primul rînd, prin vehemența tonului. Apoi, în al doilea rînd, prin punctul de vedere practicat. Și, în al treilea rînd — paradoxal — prin concluzia drastică.

Dar să privim pe rînd cele trei aspecte.

Tonul dlui Cr.T.Popescu, este, în fond, cunoscut atît în SF cît și în ziaristică. Este însă momentul să constatăm că pentru a deveni un Damon Knight al SF-ului românesc trebuie ceva mai mult decît un simplu ton de forță — care nu este motivat prin ideile susținute. Pe de altă parte, tonul însuși poate fi deranjant. Pentru că se poate face o paralelă imediată între tonul folosit în articolul despre care discutăm și vehemența unor materiale de început ale dlui Popescu, din ziarul „Adevărul”, la adresa unor nume binecunoscute

ale disidenței românești. Nu este vorba de tonul folosit de unele foi al căror nume nici nu merită amintit, dar dl Popescu nu este un ziarist patriotard. Dacă am lupta cu armele lui am fi poate

Popescu amintește de concurența zdrobitoare a traducerilor. Concurența însă poate naște valoare. Și aici stă cheia, nu în catalogări sterile.

Iar concluzia interviului reproduc în „Jurnalul SF” este de-a dreptul stupefiantă. După ce demonstrează că SF-ul a fost o jucărie în mîna puterii, și nu numai, constituindu-se într-un veritabil instrument de reprimare a profesionalismului, se admite totuși că există un rezultat palid al anilor ceașuști: cîțiva scriitori care, timid, continuă. Punctul de vedere este, în principiu, corect. Dar a privi lucrurile în adevărata lor lumină nu înseamnă a desființa. A căuta și descifra enigmatul unei stări îngrijorătoare, prelungite, nu înseamnă decît a înțelege. „Motorul SF-ului românesc nu amorsează”, spune Cr. T. Popescu. „El avea substanță atît timp cît s-a putut constitui ca o modalitate de descărcare, de evaziune a unor mase de tineri și nu numai, înainte de 1989. El a fost specific unei epoci. Acea epocă a murit.”

Așa să fie, domnule Popescu? Deci după 1989, România a devenit cea mai bună dintre lumi? Economia de piață s-a implementat automat și am început cu toții să nu preocupăm nici un efort pentru a o duce pe culmi cît mai înalte de... Să fim serioși.

Dacă SF-ul s-a constituit numai ca literatură evazionistă, atunci are— din păcate— un viitor luminos, ca să mai folosim un citat celebru. Pe de altă parte, în avalanșa de traduceri care trebuie, de bine, de rău, să umple un mare gol, au apărut deja și volume scrise pe teme pînă acum prohibite: contrautopia, religia etc. SF-ul românesc este în continuare contrariu de oceanul de traduceri— pe care îl ignora cu desăvîrșire înainte de 1989— dar aceasta nu înseamnă că a murit. Nu înseamnă că asistă degajat la degradarea nivelului cultural și nu numai cultural al societății noastre.

Și este foarte greu de crezut că mormîntul lui Ceașescu a atras exact SF-ul românesc. Ar fi unul din rarissimele lucruri duse. Toate celelalte au rămas, mai mult sau mai puțin aceleași, și SF-ul dispare?

Orice dispută de idei de un anumit nivel nu poate decît să fie benefică SF-ului nostru, care va trebui fără îndoială să-și dezvolte un instrumentar critic puternic și foarte selectiv. Iar viitorul va aparține exclusiv valorii— valorii literare— așa cum sublinia și Cr. T. Popescu. Și a înota împotriva curentului este, repetăm, cel puțin neeconomic pentru a folosi un eufemism.

Astfel că, dintr-un punct de vedere global, nu este cazul să ne grăbim cu afirmații fără acoperire. Pentru că prinși de frenezia articolului reproduc în *Jurnalul SF* am fi și noi tentați să terminăm cu o exclamație care să poată fi totuși iertată, la o adică, prin prisma prieteniei care ne unește— sperăm— în continuare: „dragă Cristî, pentru un zombi disident, te ții destul de bine!”



Florin GROFU

tentați să întrebăm, intempestiv: „Dle Popescu, la urma urmei, de ce tocmai Adevărul?” Noi însă n-o vom face-o.

Privind acum prin prisma punctelor de vedere enunțate, Popescu are dreptate atunci cînd vorbește de valoarea literară, dar se comportă ciudat cînd vine vorba despre SF-ul sovietic. Ne îndoiim de valoarea unui Efremov— deși a fost unul dintre extrem de puținii autori ruși exportați în Occident— și de comunismul ultra-trandafiriu al scrierilor sale („Nebuloasa din Andromeda”, de exemplu), ne îndoiim de Belev din aceleași motive ideologice („Traficantul de aer”, etc.). Pînă și „Întorcerea”, una din primele scrieri semnate de frații Strugațki este departe de a fi o capodoperă— iar pînă la „Picnic la marginea drumului” aveau să mai treacă mulți ani.

Și atunci? Dăm în amărîtul de cerc al micilor inventatori și acceptăm SF-ul rusesc, doar cu precizarea că necazul vine numai din faptul că nu am avut acces decît la el? Ce s-ar fi întîmplat dacă nu aveam acces decît la SF-ul anglo-american?

Desigur, nimeni nu neagă că SF-ul românesc este într-o stare îngrijorătoare.

Se vorbește fără acoperire de un conflict între generația „optzeci” și cea „nouăzeci”, fără ca acest conflict ideologic să transpară pe tărîmul scrisului, iar „nouăzeciștii” nu se înghesuie de fel să ia locul rămas vacant al „optzeciștilor”.

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INTAET

Director administrativ:

Titus GUVIR — tel.: 3.12.93.66

Tehnoredactare:

Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ

Culegere: Luiza PĂDUREANU

Corectură: Ancuța VINȚEANU

Montaj offset:

Daniel STĂNICĂ, Mariana SEBE, Silvana GREERE

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziția 2.128. Abonamentele se pot procura de la orice centru RODIPET.

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor

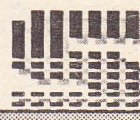
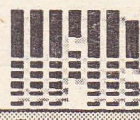
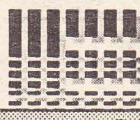
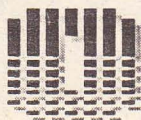
JURNALUL®

Director:

Dan DIACONESCU

Redactor șef:

Marius TUCĂ



MOTTO:

***Sper ca viermii să-ți fi mâncat mai
întîi creierul, Svolsen. Creierul ăla
blestemat care a închipuit lumea
de astăzi.***

1 Nu este vina ta că ești worker. Și nici nu știi a cui vină este. Dar ești worker. Nu U-TV, nu M-TV, nu C-TV*). Nu ești nici măcar menthat. Ca să fii menthat trebuie să fii android. Însă tu ești om. Și worker pe deasupra. Dar nu ești nedependent social. Tu poți mânca, poți să te îmbeți, să te droghezi sau să te culci cu o femeie. Iar a doua zi poți s-o iei de la capăt. Atît cît te vor ține oasele. Un nomadic man nu poate să facă toate astea. El mănîncă ce găsește, se culcă cu o femeie în noroiul drumurilor, în mizeria blestematei de soarte care îi dă iluzia că libertatea este calea fericirii. Iar ideea asta le stăpînește creierul și le albește ochii. Iar dacă tu ești un tip cu puțină imaginație, atunci el nu o are deloc.

Fii fericit, worker. Fii fericit, acolo unde îți îndeplinești contractul cu societatea, fii fericit în semiobscuritatea habitatului tău, cu mirosurile și lucrurile lui, cu femeile care trec prin el, indiferent că ele reprezintă ceva sau nu pentru tine. Poate că va sosi ziua cînd nu vei mai privi lumea doar pe clișee. Poate că ochiul imaginației tale se va elibera de urdoarea realității și poate atunci vei fi în stare să vezi limpede, pînă la limita orizontului. Pînă atunci resemnează-te, worker. Așa a vrut Dumnezeu. El l-a înzestrat pentru înțîia oară cu imaginație pe Cain. Iar Cain și-a imaginat că poate schimba ceva în lumea primordială. Și l-a ucis pe Abel. Și a avut dreptate. Căci Edenul s-a schimbat de atunci, a fost tot timpul în schimbare timp de mii de ani, iar astăzi nici nu mai știi dacă vreodată a existat o grădină a fericirii. Și totul datorită imaginației. Căci pe ea ne-a

lăsat-o Creatorul ca să ne încerce. Iar noi o folosim ca pe o armă sau ca pe o unealtă a parvenirii.

Așa că mai bine nu spera că va veni ziua cînd electrozii înfiți în fosele temporale vor găsi în creierul tău abruțizat acel minim de imaginație care să te facă să devii U-TV. Mai bine nu spera, worker. Poate ziua aceea nu va veni niciodată, iar tu te vei măcina, îți vei pierde și bruma de imaginație pe care o ai. Poate că vei înnebuni și ce aiurea ar părea ca niște nebuni să-ți spună ție că ești nebun. Căci trăiești într-o lume nebună. Lumea nebună a lui Svolsen. Iar dacă ți-ai pierde luciditatea, ce ai face, worker? Ai scuipa în ochi un polițist? Dacă speră ca tine?

Și n-ar fi nebunesc de-a dreptul ca un worker să scuipa un alt worker?

Așa că ține frînele cum trebuie. Privește lumea din afară deschizînd bine ochii. Ești worker, iar lumea la care aspiți în secret nu ar exista fără tine. Pentru că la standul tău, lucrezi bucăți din ea.

2 Ești Vinto Segada și ai treizeci și cinci de ani. Ești worker de cînd ți-ai terminat formația, la unul din modulele uriașei caracatițe Channel Chart Television. Ai trăsături colțuroase, dar nu este vina ta. Este vina timpului care ți-a desenat schema genetică. El a vrut să fii așa, sau era beat cînd te-a închipuit, sau nu avea prea multă imaginație. N-o să știi cine a făcut asta. N-o să știi pentru că informația a fost ștearsă din momentul cînd ai văzut lumea pentru înțîia oară și ai urlat. O să trăiești în acest furnicar cu nădejdea că soarta îți va releva vreodată, acel om pe care tu vrei să-l privești în ochi. Pînă atunci, dacă va fi vreodată „atunci”, vei fi un worker cu trăsături colțuroase, cu ochii violeți, cu părul împletit în cinci cozi groase, pe care le ții aduse peste piept, pînă atunci vei lucra la o linie de asamblare a ecranelor U-TV și va curge multă apă pe rîul facerii. Vei sta multă vreme încruntat peste obiectul muncii tale, iar degetele vor face totul aproape singure, pentru că travaliul stereotip este parte din tine. Șase ore pe zi, treizeci și șase de ore pe săptămînă. O mulțime de săptămîni, o mulțime de blestemați de ani. Poate pînă vei crăpa. Vei lucra cu furie, cu ochii aprinși, ținînd cristalele între degete ca și cînd ai vrea să le storci. Vei monta, atît cît vei mai fi în stare, unitățile Mainframe.

Și vei avea și timp. Segada. Vei avea atît timp încît n-o să știi să-l storci. Te vei îmbăta și te vei culca cu heterosexuale sau cu bisexuale. Vei exploata artificiiile pe care ele ți le vor arăta. Le vei specula și îți vei lărgi cunoașterea. Și poate acea pîrghie ascunsă a

creierului va vibra cîndva provocînd implozia bunkerului în care doarme imaginația ta.

Sau îți vei mări doza de drog, prietene. Vei merge în intersecția Saxos și mexicanul Antonio va rînji. Te cunoaște de mulți ani, Segada. Și tu îl cunoști și îi spui pe nume, așa cum o face el. O să-ți înfrînezi minia și dorința de a-i lipi mutra abruptă pe perete. Te vei duce umil la el și vei cere. Iar el se va uita mai întîi la tine și mai apoi la banii tăi. Căci pe el îl interesează mai întîi omul și pe urmă banii. Pentru că este în război perpetuu cu polițistii. Pentru că nu este worker. Se va uita la mutra ta. Te va privi în ochi cu retinele alea roșii ale lui și ce va citi acolo îl va face să îți dea sau nu. Antonio este un ticălos fătat în șanț de o neintegrată. Însă el s-a lipit de lumea Svolsen. El și alții ca el. Este un ticălos care știe să citească în sufletele oamenilor, care trăiește parazitic, fără vreo altă aspirație. Lui îi ajunge că răsuflă și cîștigă ca să-și umfle mațele. Iar dacă îți va da drogul, te vei grăbi să ajungi acasă, să stai cu burta în sus, vei simți timpanale pocnind și singele curgînd lin prin vene, pentru că aceasta este starea. Și ea va deforma lucrurile din jurul tău, materializîndu-le în creații fantastice pe care creierul tău, în starea normală, nu o să poată niciodată să le facă. Nu o să știi dacă vei fi fericit sau trist, Segada, după ce vei lua drogul. Dar timpul trece atunci și vei sta ca o legumă, cu ochii amețiți de albeața tavanului căutînd acel ceva pe care nici tu nu-l știi.

Vei fi singur, worker. Așa cum ești de mulți ani. Și vei fii nemulțumit. Numai să ai norocul să vină Piro, omul care lucrează lîngă tine la linia de fabricație. El este un prieten. Singurul. Un om care visează la fel. Dar pînă se va hotărî el să vină, vei fi singur.

Iar gîndul că trebuie să-ți depășești condiția îți va scormoni din nou măruntaiele cu ghearele lui de foc. Căci el nu te lasă. Este mai tare decît tine. Tu ești doar o prelungire a lui. Și dacă vreodată va avea posibilitatea să se cristalizeze, va face din tine o mașină capabilă de orice.

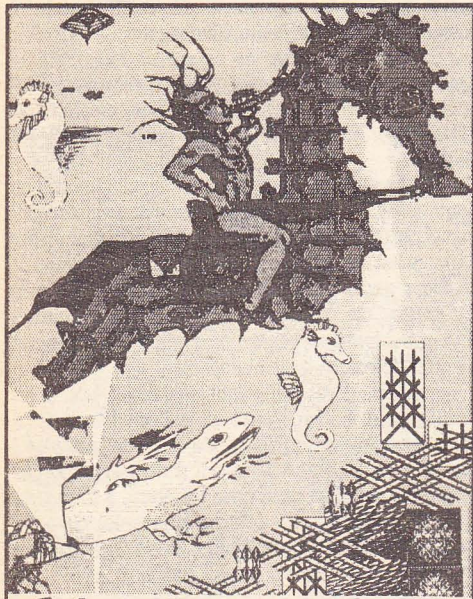
3 Nu uita să întrerupi energizarea ferestrelor, Segada. Lasă pîcla curenților să stea în fante și puțin din otrava orașului să intre în camera ta. Să te obișnuiești cu ea, worker. Să nu leși din miro-

*) U-TV: dependent UTOPIA TELEVISION

M-TV: dependent MUSIC TELEVISION

C-TV: CHROM UNITED FILM TELEVISION

- spectator al filmelor Monștrilor Sacri



surile camerei tale, direct în ea. Las-o să intre și să dea afară ziua și noaptea în care iar nu ai făcut nimic ca să ieși din starea anostă care te-a făcut sclav. Las-o să intre înainte de a începe o nouă zi de muncă.

Vino și tu în fața ferestrei, Segada. Uită-te la mulțimea aia de **workers** care aleargă să-și ciștițe existența. Uită-te la ea cu atenție. Nu vezi în ea nici o asemănare cu forfota furnicilor? Spune, mă, nu vezi?

Și nu te simți ca una din ele? Căci ele nu au decât o mulțime de timpite care muncesc și o regină care depune ouă. Ce cumplit de simplu și aiureal!

Spune, Segada. Răspunde dacă ești în stare.

Lasă să intre aerul, **worker**. Așa otrăvit cum este. Tot este mai bun decât cel din camera ta. Uită-te la tapet și spune-mi dacă ai sesizat cum și-a schimbat culoarea. Căci ai un tapet organic, Segada. Iar el își va țuguia pielea înflorind în mil de guri mici care va înghiți aerul nou și-l va refuza la noapte când habitatul tău va mirosi prea mult a alcool sau când atmosfera va fi prea grea de izul dulceag al vreunei femei pe care poate o vei aduce acolo.

Ai încredere, prietene, în felul cum procedează el, cum știe să te țină în viață, chiar dacă tu ești prea sătul de ea.

Și grăbește-te, să ajungi la **C-TV**. Căci Bormann nu te va ierta dacă întârzi. Nu te va lăsa să dai următorul test Hillary și dacă nu participi la test nu o să știi niciodată dacă acel coeficient speculativ se apropie de limita de trecere. Pentru că vrei să devii **U-TV**, Segada. Orice ar fi. Chiar dacă tu nu crezi asta. Nu te va lăsa gândul că poți trăi la nesfârșit ca o furnică.

Grăbește-te, **worker**. Lasă, ca „foetusul” să te cuprindă și să te ducă la **C-TV**. Căci el va foșni neliniștit și se va desprinde din pasarella camerei de fugă. Își va accelera zborul până o să te lipești de pereții moi și vei avea senzația că pielea ta se topește și ți-a crescut una nouă care se freacă cu aerul.

Aleargă, Segada. Acolo muncești cu nerușinare pentru alții. Dar nu ai încotro. Aleargă. Acolo este Piro. Și el gîndește ca tine. Poate a fost în stare să gîndească și pentru tine, poate a găsit vreo soluție care să vă ajute să nu muriți lent, îndobitociți de sclavie.

Nu-ți pierde încrederea Segada. Gura măsii de viață! Nu ți-o pierde. Las-o să clipească în întunericul minții tale. Fă din ea strălucirea care să îți conducă pașii. Nu o lăsa să iasă din zona în care ochii tăi mai pot să o recunoască.

Leagă-te de ea, **worker**. Ține-o lîngă tine și să nu îți pese că pentru asta va trebui să calci pe cineva în picioare. Lumea ta este făcută din oameni care se calcă în picioare. Calcă-i și lasă-i să urle. Urlă mai tare decât ei și cațără-te. Fă-o Segada! Căci dacă vei urla îndeajuns de tare, ea va amuți și te va asculta.

4 „Ceva?” îl întrebi. „Băga-te-aș în mă-tai!” zice aplecat peste subansamblele celulelor de atomizare.

Nu știi dacă te-a înjurat pe tine sau îți înjură stîngăcia. Iar dacă te-a înjurat pe tine ai vrea să crezi că există acea mamă legendară

de care Piro să se lege. Dar ea nu există. Ești un produs sintetic al fanteziei. Nu ai tată, nu ai mamă. Ai un început de viață nebulos. Ești al tău. Al nimănui altcuiva. Iar Piro se pricepe să ți-o reamintească, deși el este la fel. Un blestemat. Ca și tine. Cu părul împletit ca al tău, însă cu o mutră mai pergamentoasă. Poate din cauza destrăbălării sau a vîrstei. Căci nu știi cîți ani are. L-ai găsit acolo, iar el nu te-a învrednicit mult timp măcar cu o privire. Muncea ca și acum, cu furie. O mașină de montat celulele atomizatoare pe ecranele **U-TV**.

Simte-l, Segada. Simte-i nenorocitele de



gînduri, care te-au făcut să crezi că îți poți depăși condiția. Căci el ți le-a arătat pentru întîia oară. Pînă să ți-o spună, muncea și pe urmă zicea că mergi să te distrezi, dar acest nenorocit ți-a aruncat virusul în tine. Și ai început să te îndoiești. Aruncase scînteia neîncrederii în universul tău mărginit. Te-ai convins că are dreptate. De atunci ai început să vezi lucrurile ca el. L-ai crezut și mai mult cînd ai văzut că nu se bucură de schimbarea ta. Că este la fel de încrîncenat ca înainte. Asta te-a sudat cu el.

Îi spui:

„Mîine e testul, Piro”

Iar el înjură fără să se uite spre tine și Bormann trece printre voi în salopeta aia lucioasă **C-TV**. Zimbește întotdeauna de parcă cineva i-ar fi strîmbat buzele în sus. Poate este mulțumit de situația lui **high worker**. Poate îi ajunge asta, căci Bormann este un dobitoc. Dar un dobitoc de care te lovești. El are grijă să muncești cum trebuie, iar dacă este mulțumit de tine, te lasă să dai testul anual Hillary. Nu crede că-l vei trece. De fapt nici nu prea se întîmplă ca un **worker** să treacă testul Hillary. Iar noi îl dăm de zece ani și niciodată nu am sărit de 30%. Însă sperăm și șarpele Bormann zimbește. Poate că știe ceva ce noi nu știm și asta ne înnebunește!

Dumnezeii mă-ti, Bormann! Cu chelia ta lucioasă!

Piro înjură și el în surdina. O face de mai

mulți ani ca mine. Dar și el speră și își stoarce creierii să iasă la lumină. Fii cu ochii pe el, Segada. Poate că atunci cînd Piro va găsi ceva, nu îți va spune. Poate Piro este un mare egoist. Dar tu? Dacă ai găsi vreo soluție, i-ai spune?

Fii calm, **worker** și răspunde-ți.

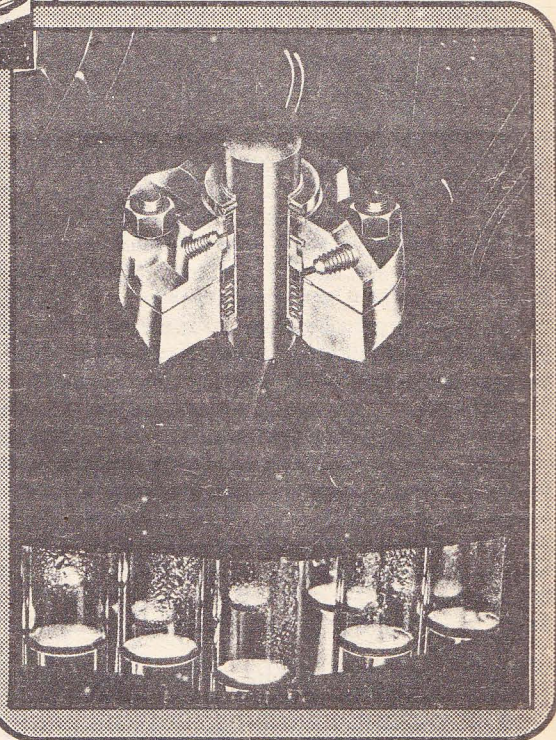
Iar banda se deplasează spre dreapta și mîinile apucă singure piesele în timp ce tu ești cu gîndul aiurea. Poate nu vei trece niciodată testul Hillary. Deci nu vei putea să fii **U-TV**. Ce ai mai putea să fii? **M-TV**? Dar pentru asta nu poți să înșeli mașinile, Segada. Nu ai muzica în sînge. Ce dracu' ai putea să fii? **C-TV**? Asta da! Ar putea fi ceva. Căci nu îți cere nimeni o însușire deosebită. Ca să fii spectator al Monștrilor Sacri, trebuie să ai o cultură cinematografică bună. Și asta poți să o capeți cu timpul. dar trebuie să înveți, **worker**. Să înveți și să îți consumi tot timpul tău liber pentru asta. Măcar de ai știi că efortul are finalitate favorabilă pentru tine.

Și dacă nu?

Ce îți mai rămîne?

Ce dracu' îți mai rămîne?

5 Privește-o cu atenție, Segada. Și ea va face la fel. Tu vei vrea să îți arate acea parte din ea pe care nu o cunoști. Iar ea va dori același lucru. Veți sta amîndoi față în față căutînd să intrați unul în celălalt și să furați ceea ce nu aveți. O să faceți



Dan COROIU

dragoste în toate felurile cu putință. Lasă-te în voia ei, Segada și apoi arată-i ce știi. Mirosul ei va intra în tine și odată cu el poate va intra și acel ceva la care sperî. Ceva-ul acela care te va trezi din amorțeală. Ea are ceva ce tu nu ai. Și ai invitat-o la tine. Ai luat-o dintr-un bar sau chiar de la **C-TV**. Ce contează? Ai luat-o ca să furi. Iar ea a venit să fure. Pentru că este **worker** ca și tine și poate aspira

la fel ca tine.

Lasă-i mîinile să te cuprindă, Segada. Poate ele vor ști să excite imaginația ta rătăcită. Las-o să ajungă în lumea pe care și-o dorește. Pentru că poate atunci ea ajunge acolo, poate prinde o fărîmă din aspirația ei. Ceea ce tu nu ești în stare să faci. Căci jocul nu te prinde. Iar ea gîfîie peste tine lucind de sudoare, cu ochii închiși și mintea înecatată în beatitudine. Și tu te prefaci că participi la acel joc, însă stai cu ochii deschiși, urmărind-o cum se destrăbălează. Ești fericit că ea nu simte absența ta, pentru că altfel nu ai fi cunoscut-o cu adevărat.

Iar cînd ea se așează lîngă tine, după ce fluviul de tensiune a refulat prin glande, îi mîngîi părul și ea răsufală încet mulțumită de prelungirea efemerului. Atunci o minți, cum ai mințit-o tot timpul. Și te simți vinovat. Însă ea nu știe. Mai tîrziu, după ce vei adormi lîngă ea, atunci cînd te vei fi săturat de minciună, ea te va întreba dacă o iubești. Iar tu, Vinto Segada, nu îi vei răspunde căci minciuna a mers prea departe. Ea se va întrista, pentru că urechile ei mai suportă o minciună. Însă tu te-ai săturat. Și ești invidios puțin pe ea, pentru că nu ai atins nici măcar starea aceea pe care i-ai văzut-o pe față. Nu îi spui nimic. Taci. Nimic nu tulbură tăcerea aceea. Iar ea va fi și mai tristă și se va ridica. Va fi mai pudică, decît înainte cînd s-a dezbrăcat în fața ta. Va pleca să se spele după ce se va convinge că tu nu o vei spiona. Iar ție și se va părea că ea vrea să te înlăture, să te scurgă odată cu apa. Ca și cînd ai fi murdărit-o. De fiecare dată se petrece așa. Și ura va urca în tine. Iar dacă ea îți va vedea animalul din ochi se va speria. Îi va fi frică. Îți va place să vezi cum o desfigurează frica. Te vei ridica în picioare și te vei apropia. Iar ea va crede că vrei să o lovești. În cel mai rușinos mod cu putință. Te va înjura cum nu ai mai auzit vreodată. Va plînge și va înjura. Își va lua hainele aruncate aiurea prin cameră și va fugi. Nici nu îți vei da seama că a fost vreodată acolo.

Tu vei intra sub duș, Segada. Îți vei freca pielea sub apa fierbinte, iar oglinda îți va arăta ceea ce ești.

Un ticălos.

Un om cu intimitatea sfîrșimată.

Căci nu te-ai ales cu nimic, worker. Decît poate cu o fantezie erotică. Care poate era în imaginația ta. Și atunci chiar că nu te-ai ales cu nimic. Și te-ai pierdut cu firea, Segada. Oglinda ți-a arătat-o. S-a holbat la tine pînă ai spart-o. Și n-a fost o minciună cînd l-ai făcut fărîme pe străinul care te privea din luciul ei.

Ticălosule!

6 Nu lăsa emoția să te înece, Segada. Potolește-ți bubuitul inimii și stai cît mai destins în testor. Mai bine închiide ochii, să nu mai vezi sala aceea lungă cu cîteva zeci de workers străbătuți de frisonul emoției. Ia-ți ochii de la Piro. Lasă-l să se concentreze. Poate el va reuși și îți va spune cum a făcut. Nu te uita la electrozi cum se apropie de fosele temporale. Imaginează-ți că ești pe un cîmp verde, în mijlocul căruia ard vreascuri uscate. Iar fumul se ridică drept, ca o coloană turbionară și susține cerul. Ești în stare să provoci imaginea asta, Segada? Bagăți-o sub

retine și adu-mec-o. Uită de toate, worker. Lasă mașinile să găsească acel ceva ascuns în tine. Iartă durerea, prietene. Dacă pielea ți-a pleznit sub muchia electrozilor, fă în așa fel să nu îți arăți crisparea. Lasă undele acelea mentale să îți cotrobaie în sertarele creierului. Lasă-le să facă ceea ce tu nu poți.

Stai calm, Segada. Închipuie-ți că apa îți pleznește creștetul și te învâluie. Și uii și de tine.

COEFICIENT SPECULATIV DE FORMARE A REALITĂȚII VIRTUALE: 31%

31%! S-a sfîrșit, worker. Așa a hotărît mașina. Ea și-a făcut datoria și a extras rădăcina imaginației tale. Puțin mai dilatată ca înainte. Dar prea puțin. Cît timp îți va trebui, prostule, să ajungi la 60%? Zece, douăzeci de ani? O mie de ani?

Blestemat să fii. Svolsen! Tu și lumea ta! Tu și testul Hillary! Furia te domină, worker. Chiar dacă tu vrei să pari nemarcat, ea te macină. Și spulberi electrozii cu pumnii în timp ce urlî. Iar polițiștii vin și te țin, în timp ce isteria iese prin porii tăi. Dar nu te bruschează. Pentru că și ei sînt workers.

Mulți urlă în jurul tău, alții stau inerți, nereușind să se dezlipească din testor. Nici unul din blestemații de workers n-a trecut testul. În zece ani nu ai văzut unul care să-l fi trecut, deși în alte părți ai auzit că se întîmplase. Dar nu mai crezi. Poate totul este o minciună uriașă care să îți dea speranță și să te facă să trăiești. Să te facă să muncești la standul tău, în continuare, subjugat de gîndul că mîine n-o vei mai face.

Potolește-te, worker. Ieși demn din uriașă sală. Arată-le că ești puternic. Spune-ți că data viitoare vei avea mai multă șansă.

Nu te uita spre Piro pentru că are lacrimi în ochi. Le are de fiecare dată cînd iese de aici. Îți va face rău, Segada, să vezi un bărbat care plînge.

Nu te uita nici spre mulțimea de workers care își așteaptă afară rîndul. Lasă-i să spere. Și tu ai făcut-o. Lasă-i să intre în mașinăria ala mincinoasă.

Și nu te mai gîndi, Segada, la *loserul* acela care a spart un automat și a văzut că fisele din el nu erau cîștigătoare. Nu te mai gîndi. Îndreaptă-ți umerii și mergi înainte. Încearcă să îl consolezi pe Piro, pentru că este mai slab decît tine. Mergi cu el și îmbătați-vă, workers. Faceți cea mai cruntă beție din viața voastră. Vomați pe automate, pe mutrele din jur, scoateți din voi stricăciunea și ura.

Și mai ales nu vă gîndiți la ce a fost. Căci atunci veți simți din nou ura crescînd în voi și ea va rămîne acolo, ca un animal la pîndă, otrăvindu-vă sîngele. Va sta în umbra voastră, iar voi veți face ce hotărește ea. Pentru că ura este puternică.

7 Gîndește-te bine, Segada. Ești aproape lucid. Nu ai băut, dar frisoanele organismului dependent de drog devin din ce în ce mai insistente. Caută să le domini, prietene. Ai acea capacitate mentală să le faci să nu te mai sîcîie.

Concentrează-te.

Ai lăsat Compendiul Filmelor la o parte și te gîndești. Nu poți fi un spectator al Monștrilor

Sacri. Sînt prea multe date pe care trebuie să le reții. Iar baremul testului de memorare este de 95%. Cînd vei ajunge la acest procent, worker? Nu-i așa că ți se pare imposibil? Nu-i așa că regreti timpul pierdut în care puteai să dezvolți în tine rădăcinile culturii cinematografice?

Ce rost mai are să-ți pui întrebări, Segada? Lasă-le dracului în urmă și concentrează-te. Domolește-ți tremurul nervos al cărnii, căci ea îți cere drog și tu nu ai bani să îl cumperi. Vei munci o săptămînă fără bani, pentru că rodul muncii tale se va duce să acopere stricăciunile pe care le-ai făcut cînd te-a dominat animalul urii.

Suferă, Segada. Ești vinovat.

Ce îți mai rămîne?

Ai putea fi polițist, prietene, dar asta ar însemna să alergi după oameni ca Antonio. Nu vei putea pentru că mexicanul ți-a dat ce ai vrut și cînd ai vrut. Ai putea să fii comerciant, să cumperi și să vinzi, să îmbeți oamenii și să stai cu o bară de oțel ascunsă sub tejghea, atent la scandaluri. Ai putea fi producător de animale mutagene, să ajungi în vîrf inventînd rase de animale cu carnea cea mai bună. Dar este asta demn de tine, Segada? Te-ai putea imagina înconjurat de animale care agonizează într-un abator plin de sînge?

Spune, mă, dobitocule?

Toate astea nu înseamnă altceva decît tot worker. Că tai vite, că produci făinoase, că alergi borfași, că montezi ecrane U-TV sau M-TV și încă o mie de alte lucruri, toate sînt făcute de workers. De oamenii pe care s-a clădit lumea Svolsen.

Și tu nu mai vrei să fii worker.

Atunci ce îți rămîne?

Gîndește-te bine, Segada. Concentrează-ți blestemele de gînduri. Să disperî și tu pînă acolo încît să îți dorești să devii nomadic man, așa cum vrea Piro? Piro este nebun. Cine îl oprește? Cine nu îl lasă să se debaraseze de standul lui și să plece? Oamenii de acolo, unde



Doru STOICA

vrea să fugă el, așteaptă în fiecare zi la porțile C-TV. Sătui de libertate. Dornici să trăiască cu stomacul plin într-o cameră. În blestemele noastre de camere pe care le urim atât.

Nu, în nici un caz *nomadic man*.

Gîndește-te, *worker*. Pune creierul la treabă. Ce îți mai rămîne? Te lași pe spate, muncit de gînduri și te uiți în tavan. Monitorul își răstălmăcește pixelii în miliarde de poziții. Nici să nu te uiți la el, Segada. Acolo sînt bucăți din lumea ta. Din lumea pe care îți închipui că poți să o faci sau să o schimbi. Mai ai cîteva ore și somnul nu vine. Mai ai cîteva ore pînă vine clipa cînd trebuie să mergi la lucru.

Roagă-te, prietene, ca somnul să vină și să îți acopere ochii. Mîinile îți tremură prea tare pentru ceea ce ai de făcut. Și nici voința nu o să fie în stare să le potolească. Așa că roagă-te să vină mai repede somnul. Închide ochii și așteaptă-l. Poate va veni.

8 Ești Vinto Segada și ai treizeci și cinci de ani. Ai uitat? Sau frica te-a sugrumat prea tare? Calmează-te, *worker*. Gîndește-ți mișcările. Fixează arma între semnele puse de tine. Căci ea a murgit o dată prin cele trei guri de foc și reculul a mișcat-o. Pune-o exact în aceeași poziție și fixează-o. Ai grijă să fie încărcată. Ai grijă ca banda să treacă liberă printre ogive.

Fii prudent, prietene. Nu poți muri decît o singură dată și în funcție de ce îți fac degetele acum, vei crăpa rapid sau te vei tăvăli pe jos de durere. Și nimeni nu te va auzi dacă urli. Decît moartea. Iar ea va veni rînjind, cu pași mici bucurîndu-se de chinul tău.

Ai grijă ce faci. Atinge țevile să le simți pulsul. Vibrația lor îți va trece prin degete și va face simbioza între tine și ea. Iar spaima nu va mai sta doar în tine să te chinuie. Arma este veche Segada. Dar bună. Ea nu va greși. Va face ceea ce știe să facă fără să ezite. Așa cum și tu îți faci munca la C-TV. Și nu îți mai aminti mutra uluită a mexicanului. Ai plătit. Ai plătit cu bani grei. El ar fi vrut să știe ce faci cu ea, dar tu nu i-ai spus. Nu merita să-i spui lui Antonio. Ai plătit și gata. Iar el ți-a adus-o odată cu unitatea LOCUS.

Uită-te bine, Segada, la această bijuterie de argint. Uită-te și gîndește-te că de ea depinde viitorul tău. Pînă și numele i se potrivește: LOCUS. Un implant sintetic cu care poți să prospectezi lumile virtuale. Această sferă îți va deschide orizontul, prietene. Dacă va vrea soarta. Roagă-te să fie așa. Roagă-te ca esteticienii *workers* să te cîrpească cum trebuie și să-ți înfigă asta în cap. Căci atunci vei deveni *menthat*. Iar dacă vei fi *menthat* vei fi aproape de U-TV.

Ai grijă ca mesajul tău să se deruleze mîine seară. Verifică dacă ai făcut programarea cum trebuie. Mai ascultă-l o dată să vezi dacă are coerență.

Ultima ta dorință, *worker*. Și ei vor fi obligați să ți-o îndeplinească. Căci așa este ritualul.

Tu nu te-ai gîndit la moarte pînă acum. Alții au făcut-o și și-au înregistrat dorințele cu mult înainte să moară. Poate unele au fost la fel de bizare ca a ta, dar asta nu o știe decît Administrația C-TV. Și vrei să știi că le-a dus la îndeplinire așa cum au fost. Pentru că altfel ar fi nedrept. Iar dorința ta poate este unică. Dar o vor respecta. Blestemați să fie în veci dacă n-o vor face!

Fii calm, Segada.

Acum arma este pregătită, iar tu te vei așeza cu spatele lipit de perete, în dreptul tapetului mușcat de impact. Ai grijă ca prima lovitură să îți străpungă inima. Iar celelalte picioarele. Stai cu inima și picioarele exact pe traiectoria loviturilor și va fi așa cum trebuie.

Nu ai curaj, prietene?

Mai ai timp să te gîndești. Poate ar fi mai bine să ai răbdare pînă mîine. Mai bine i-ai spune și lui Piro. Să vezi ce zice. Nu este corect din partea ta să pleci din lumea asta fără să-i spui lui Piro. Lîngă el ai suferit. Nu uita. El ți-a deschis ochii.

9 Ce stingherit te simți în fața monitorului, prietene! El îți așteaptă mesajul, iar tu nu știi să îl ordonezi pentru că gîndurile vin amestecate. Ce vrei să scrii, Segada? Frînturi din viața ta? Spune, băiatule, pe cine crezi că va interesa ceva din trecutul tău? Spune, n-am dreptate? Mai bine lasă-te pe spate și obișnuiește-te cu gîndul că vei muri. Căci vei muri în cîteva ore. Trebuie.

Piro nu a venit astăzi la C-TV și tu nu ai avut cui să te destăinuie. Vei muri cu secretul în tine. Iar dacă Dumnezeu va vrea, vei renaște cu el. Poate soarta ți-l va scoate în cale pe Piro și îi vei spune. Dar ți-l vei mai reaminti? Vei mai ști, în acel corp care este și nu este al tău, că omul de la bandă, omul cu fața pergamentoasă din dreapta ta, ți-a deschis ochii pentru înfrîna oară?

Nu te mai gîndi, *worker*, la trecutul tău. Mai bine lasă întinericul să îți inunde ochii. Lasă-l pe Piro să alerge în lumea nouă spre care și-a îndreptat ochii. Căci Piro este acum *nomadic man*. Dar tu nu trebuie să îl descoperi. El a ales. Și tu ai ales. Vei fi *menthat*. Nu chiar un android, dar vei avea funcții asemănătoare.

Te-ar scuipa Piro pentru asta?

Nu te mai gîndi, Segada. Te sîcîi prea tare de cîteva ore și nu prea mai ai timp. Mai bine împacă-te cu moartea.

Așează-te cu spatele de perete și urlă tare. Iar arma racordată pe frecvența ta va scuipa moartea. Primește-o, prietene. Las-o să se bucure cîteva ore de trupul lui Vinto Segada. Cîteva ore doar. Pînă vor veni esteticienii *workers* și vor face din tine un *menthat*.

Urlă, *worker*. Urlă cu tot aerul din plămîni.

Simți focul de lîngă inimă? Simți sîngele cald care îți iese din piele și înflorește pe fața albă a cămășii izolante?

Nu-i nimic, prietene. Nu-i nimic că ai căzut în



Doru STOICA

genunchi și nu-ți mai simți picioarele. Știu că durerea este mare, dar sfîrșitul este aproape. Sau începutul.

Nu te tîrî. Numai viermii o fac. Stai cu spatele sprijinit de perete și răsufală încet, căci plămînul spart nu te mai lasă să oxigenezi sîngele. Nu îți lasă decît atît cît poate el să suporte. Îți vezi mesajul, Segada? Uite-l pe monitorul C-TV, înflorind în caractere gotice, fosforescente. Acum știi că totul este cum trebuie, numai de-ar veni moartea mai repede. Înainte să se audă sirenele *workers*.

Le auzi cumva, prietene? Le auzi sau suferința îți deformează senzațiile?

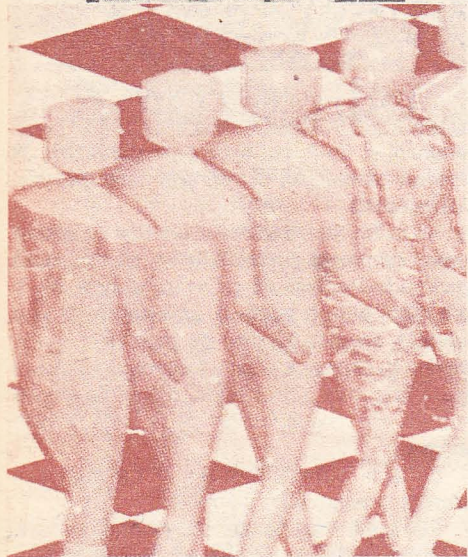
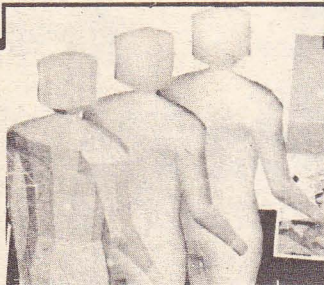
Stai liniștit lîngă perete. Căci moartea va veni. Nu te uita la sîngele care se adună în baltă între picioarele tale. Lasă-l să iasă odată cu vechiul Vinto Segada. Nu-ți simți corpul ușor, prietene? Și nu ai senzația că te înalți și lași suferința să scurme în corpul desfigurat, sprijinit de perete? Nu te mai întoarce acolo, Segada.

Nu mai există întoarcere.



Gabi CIOBANU

QUO VADIS ?

[illegible]

„2000 de dolari

și cinci nopți în barul nostru pentru o poziție nouă – fără AG“

Ridic din umeri. Marc era, la urma urmei, un învechit. Păstra cu sfințenie placa asta vopsită în salonul vilei. „Din timpurile bune“, răspundea, invariabil. „Din tinerețea mea“.

Rahat. Nici atunci lumea n-a dat un
scuipat pe ea. De unde mă-sa o poziție
nouă?

Mă depărtez agale. Și mă plictisesc în continuare. Petrecerea-i mult prea sofisticată pentru gustul meu. Marc a fost dintotdeauna un infatuat dar petrecerile lui erau, cum să spun, false. Da, cred că fals e cuvântul ăl bun. Sala de dans cu AG variabilă pe control computer, holograme obositoare, ferestre RV cu torturi sexuale absurde, muzica mult prea modernă, totul era fals. Amuzat poate pentru puști. Nu și pentru mine.

Și nu știu cum naiba de nimeresc în
toiul unei discuții despre AB-uri.

– Androizii au un viitor de aur, credeți-mă! exclamă, afectat ca de obicei, Marc.

- Pe mine unul nu m-ați convins, domnule! ridică din umeri cineva. Poate că din punct de vedere economic rentează să construiești, aproape din nimic, un robot, un automat biologic din acesta. Dar care este eficiența lui practică? Cît de mult poate munci un astfel de specimen? Cît un om obisnuit. Si atunci?

Marc zîmbește larg și asta e semn că se simte tare, pe terenul propriu.

– Domnule Van Haricson, vă gândiți numai la fabricile dumneavoastră. Dar nu vorbeam de utilaje grele, ci de finețe, e de măiestrie chiar. Totul este o chestie simplă de control biologic, prin tehnici de invariant celular. Nu vreau să vă țin o lecție dar dacă presupunem că...

Gîndul îmi zboară aiurea. Marc este, evident, un tip extrem de inteligent, dar pe mine unul mă obosește teribil. Și nu mă pot

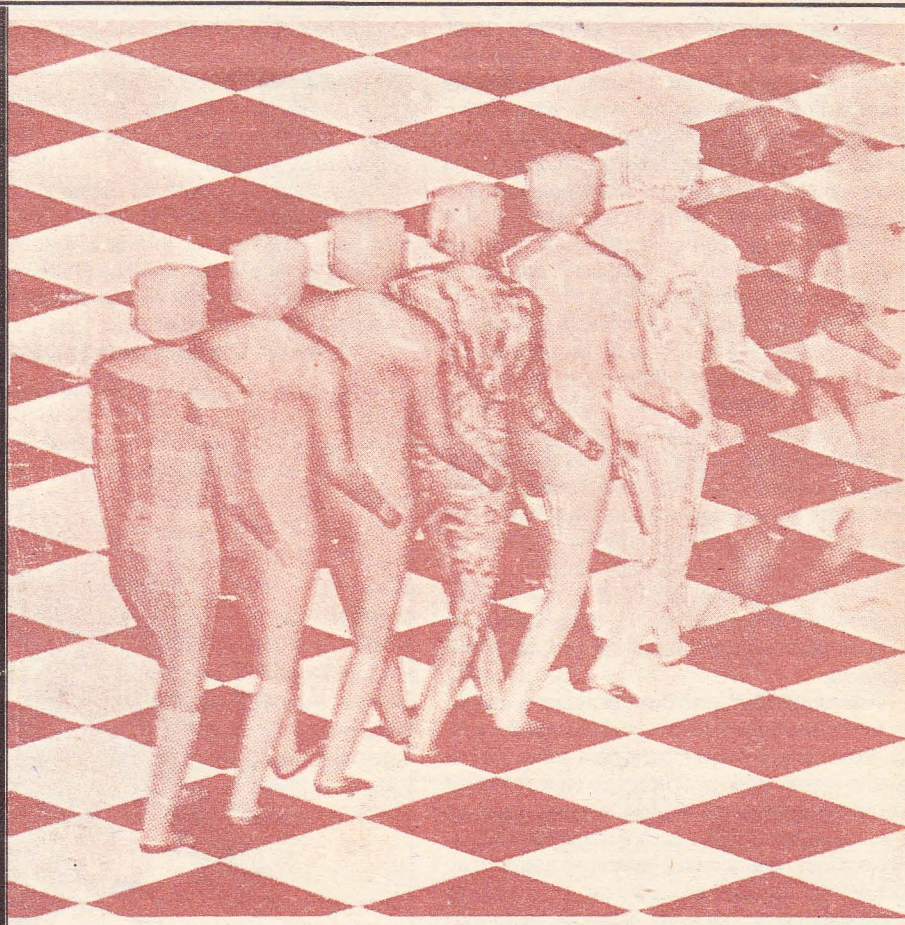
împiedica să mă-ntreb iar, cum dracu' am ajuns eu prieten cu puiul ăsta de bani gata? Casc discret. Aș avea chef de-o bere și-o gustare, tolănit în fața ecranului meu MTV. De când n-ați mai fost prin mamele voastre, băietasi?

Ei, da, îngropați-o p-asta cu AB-urile și mai săpați la imbecilitatea cu „o poziție nouă”. Faceți-o cu un AB. Luați-o de aripioară și faceți-o măcar să horcăie. Dați-i niște AG negativ supradozat. Lăsați-o în control AG și băgați-i impulsuri de 20 - 25 g în zona de jos, ca să crape intern, apoi să dea afară sângele pe-acolo.

Ridic din umeri, scîrbit – sînt bun de regizor de RV. Bun?! Rahat. Ăștia din jur au fumat de mult chestii d-astea. Ai magoși, ai AG, ai sex. Simplu, nu?

– Serios? Exclamă cineva din jur.

Tresar. Am pierdut șirul discuției.



Mare scofală!

– Chiar ați reușit să imprimați trăiri afective? continuă același.

Doamne, cel mai împuțit canal MTV e mai bun decât petrecerea asta oribilă! Da' mai stau, că-s printre domni, ce mă-sa!

– Da! răspunde zîmbind larg, Marc.

– Este posibil?!

– Desigur! Mai mult, ultima serie obținută este destinată exclusiv afectivității.

Afectivitate. Oare ce înțelege adunătura asta de snobi nenorociți prin cuvîntul ăsta? Ejaculare? Orgasm? Masturbație? Sado-RV? Sau, cumva, mai noua RE? Singurul lucru de care pot fi sigur este că, la nivelul ăsta, bărbații sunt heterosexuali. Sau cel puțin heterosexuali. Lume bună, deh!

– RE? întreb și eu ca să par mai interesant, de parcă mi-ar și folos la ceva.

Marc suride îngăduitor.

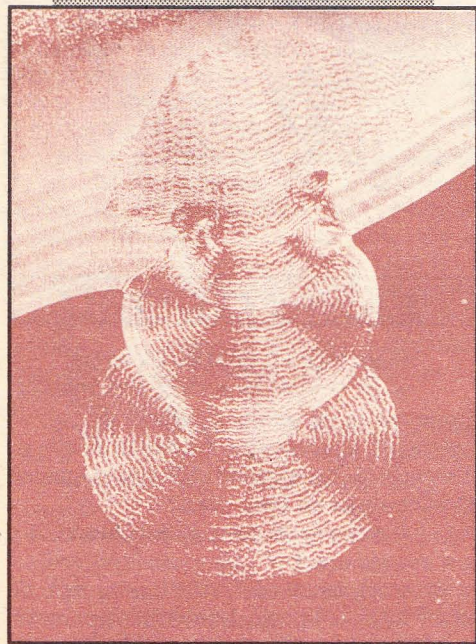
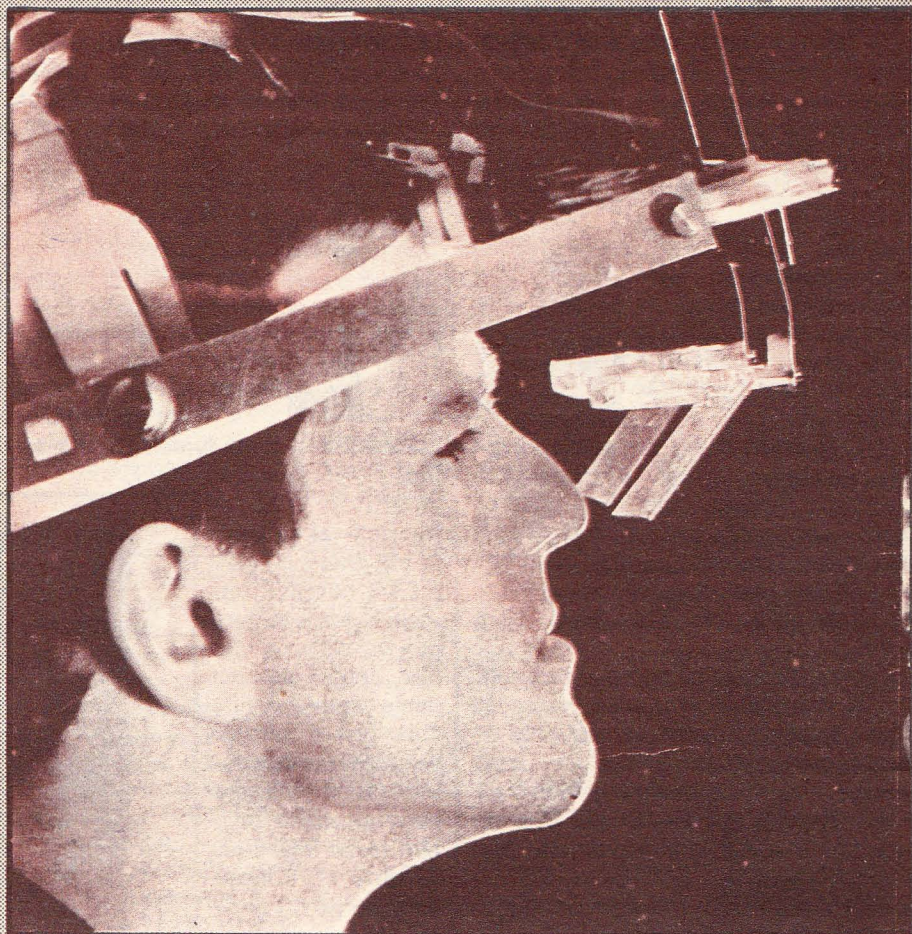
Nu vorbeam de realitate virtuală sau de realitate erotică. Ci dacă vrei, de realitate reală. Adică oameni obținuți artificial pentru scopuri fiziologice speciale, explică Marc, alegîndu-și cu grijă cuvintele.

– Femei? Șuieră cineva.

– Femei și bărbați, cu corpuri special pregătite pentru a putea face față cerințelor artei de a iubi.

Cu toate vorbele astea mari, îmi vine să vărs.

– Oribil! spun nestăpînit. Să faci amor cu o androidă!



Marc se răsucesce spre mine și mă fixează cu ochii lui teribil de albaștri. Și pare amuzat, ceea ce mă nervează și mai tare.

– Te-ar tenta?

Nici ca poantă nu înghit porcăria asta!
– Știi ceva? Vezi-ți de banerii și de magnații tăi și lasă-i pe amărîți să-și umple burta și ochii la petrecerile tale, și atît!

Nu i-a dispărut zîmbetul ăla superior.

– Bine, bine, las-o baltă! Văd că te plictisești și devii nervos. Hai să facem cîțiva pași.

Mă ia de braț și ne depărtăm ușor de grupul care pare foarte interesat de androidele-curve. O nouă jucărie, nu?

– Vreau să-ți prezint pe cineva.

Felul ăsta de-a fi al lui mă scoate din minți.

– Mi-ai repartizat vreo femeală?

Nu pare afectat.

– Tot catîr ai rămas! Cu aceleași idei puține, dar fixe. Privește în jur, dezorientat, căutînd pe cineva anume. Înaintam nehotărîți spre grădină. La un moment dat Marc răsucesce capul și strigă:

– Angell!

Pe urmă o văd. O văd și mi se taie răsufarea. O tipă care... se apropie, vine spre noi... Bîgui prostește:

– Asta?

Marc încuviințează încurajator, dar

femeia asta e din altă lume cu o rochie splendidă turntă pe corp, cu părul lung și blond, menținut într-o structură rafinată de un sistem micro AG într-o montură de pietre prețioase. O tipă din lumea bună. Sau cel puțin o tipă care știe ce să facă în lumea bună.

– Bună seara, Angell! spune Marc, curtenitor, sărutîndu-i mîină. Ai întîrziat puțin, dar te iertăm. Și arăți superb.

– Bună seara, Marc! La fel de galant ca întotdeauna, răspunde o voce catifelată.

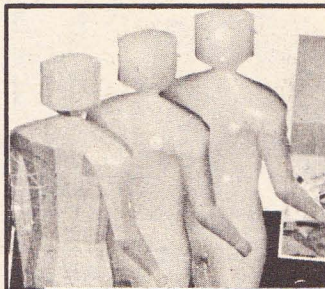
– Uite, ți-l prezint pe prietenul meu! și mă împinge spre ea. E stingher, e tăcut, e catîr și face pe nebunul. Și asta nu-i totul. restul însă va trebui să descoperi singură. Mă scuzați, da?

Da. Și restul nu-i mult. Mai sînt cretin și idiot și prost. Și sărac. Și femeia asta nu-i de mine, în mă-sa! Doamne, unde-i ecranul meu MTV și berea și gustarea?...

Marc dispare rapid. Și eu nu mă dumiresc încă ce vrea tipa asta nemaipomenită de la mine. Ea însă se apropie și mă ia de braț. O

atingere atît de fierbinte...

– Ai chiar așa de multe defecte? susură.



QUO VADIS ?

La dracu' chiar sînt bleugu' curvelor din lumea bună?

– Destule. Dar ăl mare e că sînt falit. Marc m-a luat de pe stradă și m-a tîrît aici. Nu-s nici pe departe nici industriaș, nici bancher, nici...

– I-auzil mă întrerupe și eu rămîn o clipă descumpănit.

Apoi continui.

– Da, locul meu este prinre amăriții care se tăvălesc cu nenorocitele prin parcuri, nu la petrecerea asta cu tot felul de chestii AG, RV și PBI!

– Și-a lăsat capul pe spate și mă fixează cu atenție, socotind pe degete.

– AG – antigravitație, RV – realitate virtuală, PB... ezită cîteva momente, apoi se hazardează, plăcere balistică?

– Plin de bani! răspund nestăpînit.

Rîde cu toată fața. Apoi, încă zîmbind:

– Pui chiar așa de mult preț pe bani?

Mă simt ultimul om. Fără a mai socoti faptul că apariția lui Angel n-a trecut nici pe departe neobservată și toți bărbații mă fixează cu invidie. Femeile o fixează pe ea. Oare vila lui Marc, are sală de tortură? Dau din umeri. Multe vile în genul ăsta au, deși sado-RV-ul este încă la mare modă. Mai sînt însă destui care preferă naturalul în locul artificialului.

– E cam multă lume aici. Hai undeva mai retras, propune Angel.

Ieșim tăcuți în grădină. La naiba cu Marc și ideile lui cretine. Tipa asta nu-i de mine.

– Ce spuneai de bani? mă întreabă pe neașteptate.

Ne oprim într-un loc mai retras.

– Ți pierzi timpul pe gratis. Nu pot să-ți ofer nimic

Se apropie de mine.

– Nici dragoste?

Dumnezeule. În momentul ăsta știu că au crăpat cu toții, că Marc și vila lui nu există, că lumea este o altă lume. Aici și acum am rămas doar eu cu Angel. O iau în brațe și-o sărut lung. Ochii ei continuă să mă ardă.

– Cine ești tu, Angel?

– Sînt un ABF model XP 002.

Marc mă privește

cu ochii umflați. Așa arată el după o noapte de chef – ca un broscoi regulat cu AG negativ. Ca un rahat.

– Te deranjez?

– La dracu', deranj... Știi bine că nu! Dar, în fond, nici mare plăcere nu-i...

Asta-i Marc. pare un handica-

pat sexual, deși este loial. Nu a uitat niciodată că i-am salvat viața acum cîțiva ani, într-o încăierare cu niște împutuți, în parc. Pe-atunci eu mai spăream automate și el se mai și trezea din beții. Iar slujba mea de-acum i-o datorez, firește, tot lui Marc.

Mă poștește pe terasă, la soare, și îmi arată tava cu băuturi.

– Servește-te! Mă doare un cap de nu mă văd.

– Care cap? și fac semn spre valioara metalizată cu însemnele firmei XS.

Rîde cu jumătate de

gură. În fond toată lumea știa că era un mare amator de jucării. Folosea frecvent – și se lăuda la toți prietenii – inele cu AG negativ, ultimele modele cu cîmpuri punctiforme rotative, centuri sexuale pentru amor în AG și chiar biciuri grele AG negativ. L-am auzit mărturisind că a privit cu o deosebită incîntare femei făcînd sex singure cu cîmpuri variabile de AG negativ – iar reprezentarea pe display a formei de cîmp îl excită la fel de tare ca gemetele lesbianelor. Totuși curios, foarte rar se conecta la un echipament complet RE.

– Marc, cine te vede în halul ăsta nu crede nici la 20 g că ești regele neîncoronat al barurilor A.

Barurile A invadaseră piața. Pătrunseseră în Africa, în Eurasia, în toată America. Ieftine. Puteai avea acces oricînd la cele două secțiuni: F și M. În fond, a obține o androidă pentru o oră sau două nu era în sine ceva deosebit. Secțiunea M fusese însă o lovitură ce clătina imperiul RE. A obține un bărbat ultra-potent pentru un timp oarecare era o chestie de care se bucurau femeile. Și de care știau să se bucure.

Adevărul era însă că Marc, unul din fondatorii afacerii, ieșise din jocul cel mare. Era bineînțeles foarte bogat, dar ratase ocazia de a deveni unul din primii zece magnați ai lumii. Eu doar îl mai zgîndăream

din cînd în cînd.

– La dracu' rege! Am bani destui și oricum sînt unul dintre inițiatori.

– Și ești mîndru de asta?

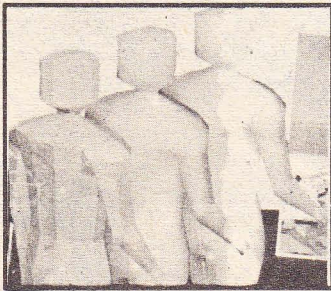
Mă privește uimit cu ochii lui holbați.

– Glumești? Normal că sînt! Este progres, tipule, cel mai reprezentativ tip de progres social. Nu pricepi?

– Nu! fac întinzîndu-mă după o băutură.

– Pe vremuri femeile se ocupau de această meserie. O făceau pentru bani. Apariția androidelor a eliminat degradarea oamenilor. Nu înseamnă asta progres? Bunăstare?

– Știi, întîmplător, acolo jos, în stradă, lucrurile stau altfel.



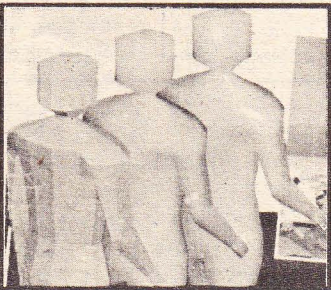
Florin GROFU

Marc face un gest de lehamite.

– În stradă! În stradă sînt miturile! Penetratorii de rețele! Făuritorii de soft-uri ucigașe! Disco-urile cu muzică mega! Tehnicienii de cîmpuri AG kilo-negativ! Chiar trebuie să crezi totul?

– Am crescut pe străzi, Marc! N-o lua așa de ușor!

– Ei, la dracu', n-o lua tu așa de ușor! Cîte rețele cu adevărat importante au căzut? Cîți viruși s-au răspîdit în computerele mele? La cîte bănci mari au căzut sistemele de securitate? Fii serios! Știi bine ce este pe străzi, numai că situația de acolo este ținută perfect sub control. Din punctul NOSTRU de vedere! Restul nu contează!



Restul nu contează. Păcat – eventual – de cei care crapă... Marc însă continuă.

– Și în fond nu le poți face pe toate-odată! Sintem însă, în mod cert, pe calea cea bună. La început au fost destui care au urlat: „Alte experiențe? Nu vă ajunge că ați scăpat din mînă aplicațiile antigravitației și că așa numitele AG-uri negative, cîmpuri de gravitație artificială sînt folosite ca metode de tortură sexuală, de exemplu? Vreți să extirpați complet dragostea?” Li s-a răspuns că nimeni nu clintise un fir de păr din peruca dragostei lor. În fond automatele biologice sînt concepute doar pentru scopuri fiziologice, atît și nimic mai mult. Nu au dispărut sentimentele, asta-i sigur.

– Am spus adevărul Marc!
Mă apropii. Marc își șterge falca, dezorientat.

– Ești nebun? Ce-i cu tine?

Duhnește încă a băutură. Strîng dinții și îl pocnesc iar, cu ură, în plină figură, prăvălindu-l la podea.

– De ce, Marc?

– Urlă de durere, cu sîngele pe buze. Mă aplec și-l apuc de gulerul cămășii, ridicîndu-l.

– Ți-am salvat viața, pe vremuri! Și acum îmi pare rău!
Dar nu-i tîrziu să-mi repar greșala!

– Ce vrei? gîfii.

– Adevărul!
Cine era Angel?

– Angel este un ABF model XP...

Un genunchi sub burtă. Marc se îndoaie icnind.

– Angel nu era o androidă – ci o femeie obișnuită. Am spus, era, pentru că s-a otrăvit în brațele mele. De ce? Știai, nu? De ce?

– Vorbesc, dar lasă-mă! horcăie.

Îl îmbrîncesc într-un fotoliu. Mă privește înspăimîntat cu ochii lui albaștrii.

– Aștept, strecor printre dinți.

Îmi revine în minte imaginea lui

Angel, în patul meu, și lacrimile din ochii ei. Și spasmul din clipa morții.

Marc tace încă. Apoi, brusc, se hotărăște:

– Lucrurile au mers prost cu androidii specializați pe sex. Procentul de eșecuri era foarte mare și afacerea cu barurile A era deja lansată. Am fost obligați să ne canalizăm eforturile pe direcția masculină, punctul forte al barurilor A. Și atunci cuiva i-a venit ideea de a folosi femei normale în locul ABF-urilor. Nu era o idee rea. În fond dădeam de lucru unor nenorocite.

– Nu era o idee rea? Dumnezeule, bietele femei ar trebui să-ți fie recunoscătoare, nu? Pentru tot! Pentru tratamentul hormonal,

pentru hipnoză, pentru sterilitate...

Se uita la mine cu ochii mari.

– Știi?

– Știu.

Îl pocnesc iar peste figură, nu prea tare. Geme. Și eu continui:

– Hipnoza folosită pentru a nu se trăda în fața clienților. Tratament hormonal pentru îmbunătățirea performanțelor. Sterilizare totală. A mai rămas ceva? Și totul foarte ieftin. De ce să constru-

iești un android, cînd strada ți-l oferă gratis? De ce, Marc?

Se strîmbă, cu sîngele curgîndu-i și din nas.

– Eu n-am vrut! M-am retras din afacere!

Lașul. Îi este teamă. Nu poate să fie nici acum bărbat. Puiul împutit de bani gata.

– De ce Marc? De ce mi-ai băgat-o pe gît pe Angel? M-ai testat? Te-ai dat mare. Păi ești mare! Tu și ceilalți! Cîți sînteți? Toți la fel de ordinari? Tu te mai joci cu cei mici și-i mai regulezi în pozițiile tale preferate? Mai ai soft-ul ăla de RV cu maică-ta făcînd amor cu tac-tu, care te excita atîta?

Încearcă, fără succes, să dea în mine. Eu în schimb îl pocnesc.

– Angel mi-a povestit tot! Procedul de hipnoză folosit la ea a fost imperfect, era în fond una din primele încercări. Dar tu, Marc, n-o să crăpi pentru Angel! Sau nu numai pentru Angel! Și pentru Joan și Bela, surorile gemene ale lui Angel, de doar doisprezece ani. Și pentru toți ceilalți...

Se face mic, ducîndu-și mîinile în față și urînd:

– Nu, te rog, nu...

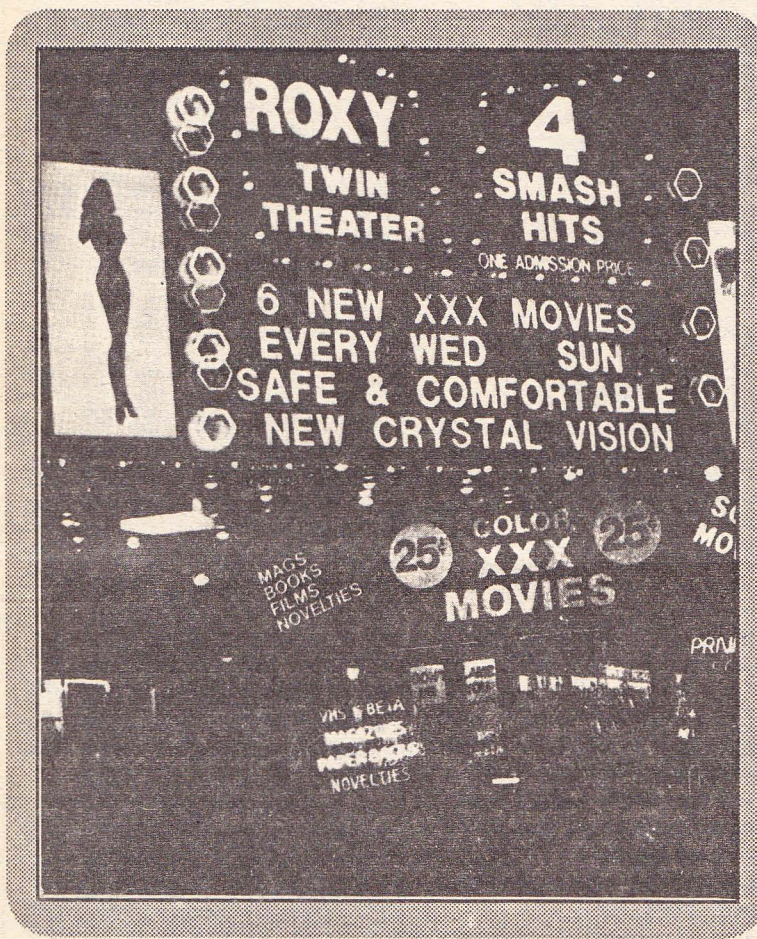
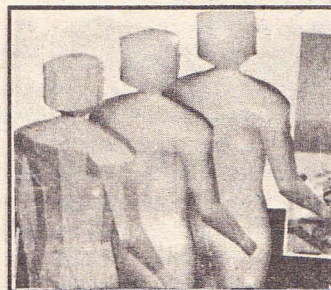
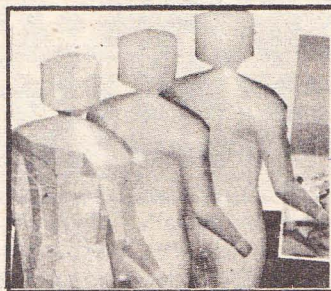
Întind mîna spre gîtul lui, dar ușa zboară în tîndări și multe uniforme negre năvălesc spre mine, imobilizîndu-mă. Mă zbat cu disperare, dar ei mă tîrăsc spre ușă.

– Prostule, mai apuc să aud vorbele încete ale lui Marc. Puteai deveni unul de-al nostru. Acum însă...

Privesc întunericul

golit de gînduri. Știu ce va urma. Peste puțin timp voi deveni un android. Un bărbat gata oricînd de erecție. Indiferent cu cine. Indiferent cum. Voi trăi așa cîțiva ani, pînă cînd organismul meu va avea o cădere biologică și voi crăpa lent și dureros. Dar nu asta contează.

Important este că voi uita. De Marc. De Angel. De faptul că m-a iubit. De toți ceilalți. Da băieți, ați ucis și îngerul. Și ați cîștigat. Da, aștept să uit. Mi-aș mai dori un ecran MTV, o bere și o gustare. Și altceva nimic.



Dacă vrei, sexul a devenit acum o distracție selectă. O poți face elegant într-un bar A. Ce, tipii care trag un pahar la cîrciumă nu mai beau acasă, la masă, cu nevestele lor?

– Angel e grozavă, mărturisesc încîntat.

– Păi nu vezi? Mai mult, AB-urile fac sexul natural. Fantastica simulare completă, realitatea erotică, mult trîmbițata RE, varianta ultraperfecționată de realitate virtuală, nu pare a avea un viitor deloc sigur. Doar cîțiva obsedați își permit explorări stranie în sex. Restul – lumea bună, vreau să spun – preferă naturalul.

Are dreptate, puiul de bani gata. Și eu o prefer pe Angel. Și, dacă n-aș fi crescut pe străzi și n-aș mai crede în nimic, i-aș fi spus că mi-e dor de ea.

Pumnul meu îl atinge
cu forță în bărbie.

Dănuț IVANESCU

BIGGER, BETTER, FASTER, NO MORE

1. Îți repeți: "Mai nasol de-aftit nu se poate!", rînjești ca-n reclama danturii Harrington și te liniștești cumva, crezîndu-te ajuns la muchia dintre bine și rău. Ba chiar, he-he, îți închipui c-ai scăpat. Dar nu-i așa, puîșor, nu-i deloc așal! Latrina-i adîncă, și-o spune orișicine, fie el "cară pînă crapi" sau un scrobît din consiliul de aministrăție al Mondoconex-ului.

Da, știi, ajunge o oră (un minut) ca viața să-ți pută. Dar un an? Un șir întreg de ani? Îți amintești deseori, fără motiv, de vremea cînd, ca toți puștii noolitici cu pretenții de hackeri, bîjbîiați prin pasaje de acces și bănci de date, visîndu-vă Vrajitorul Softist dintr-un joc taiwanez la modă. Vezi chiar pivnița de pe strada Pavarotti (cine mă-sa o fi fost și ăsta?), umedă și cleioasă ca o budincă de la cofetăria lui O'Casey.

E-adevărat, ați ajuns între timp meseriași. Și Dumnezeu să fii și tot poți scotoci zile întregi prin rețea, spărgînd codurile ca pe yale și ciutulind din mers programe, fără să pice nimic, dacă ai ghinion. Ghinion și pe Talkie alături, cu accesele lui perinicioase de personalitate. Puseuri de muierism menopauzal mai degrabă. Otreapă congenitală, caracter tip "dă-l jos de pe mine că-l omor!". Numai că toate au o limită. Suporți-suporți, dar pînă cînd?

Pînă-ntr-o marți, zi de tăiat unghiile, cînd te trezești cu convingerea că ceva se va întîmpla. Ceva major. Din afișul cu "Psycho 23" Nigel Mansel zîmbește mai trist ca niciodată, cu un arbore de direcție înfipt în piept. Îi zîmbești și tu, la fel de fals. Te așezi în fața terminalului, deși Talkie doarme încă. Din radio se revarsă "Frate Nietzsche, virtutea-l a lor!", *number one* în topul hardcore de opt săptămîni. Și dintr-o dată se declanșează un termostat- ceva în tine. Gîndurile prind a-ți sfîrși sub frunte, sosite dracu' știe din ce cotlon. Simți furia, neagră, viscoasă, pulsînd dureros sub tîmplă, umflîndu-se ca un zeppelin, mai mare, pînă cînd învelișul îi cedează brusc, auzi chiar un pîrîit de

pînză sfîșiată și explozia îți aruncă pe retină cioburi mici, tăioase. Trupul nu-ți mai aparține, se mișcă împins de propriile-i motivații. Tu înregistrezi doar totul, holocameră inanimată și conștiințioasă.

("Nietzsche, dă-ne un tao, Nietzsche, sparge-le sternul!")

Te ridici de pe taburetul descuamat, te ridici, te tot ridici. Inductorii *dreams maker*-ului se smulg de pe tîmple. Cad pe podea cu un clinchet sec. Sfîrșitul se amplifică, ca zgomotul de fond al unui captator de contrabandă. Aproape că acoperă protestele bîlbîite ale lui Talkie, amețit încă de somn. Nu-ți pasă. Nu vrei să-ți pese.

("Nietzsche, nu mai prididim, Nietzsche, sîntem prea mulți!")

Un val fiebinte, pornit din josul pîntecului, îți mătură ultimele îndoieli, iar cînd resacul lui se împotmolește în gît te-arunci pe spate în fotoliu, cu toată forța. Auzi un pîrîit, ca de plastic frînt. Ca de plastic.

- Na, în morții mă-tii! Ţuieri din fundul plămînilor, gîndind deja în sincope.

Trupul își vede însă coerent d-ale lui. Arunci o privire spre umăr, în oglinda retrovizoare. Brațele lui Talkie filfîie bezmetic, ca aripile bufniței pe care-ați prins-o în bolțuri pe ușa garajului de pe bulevardul opt, colț cu strada Mao.

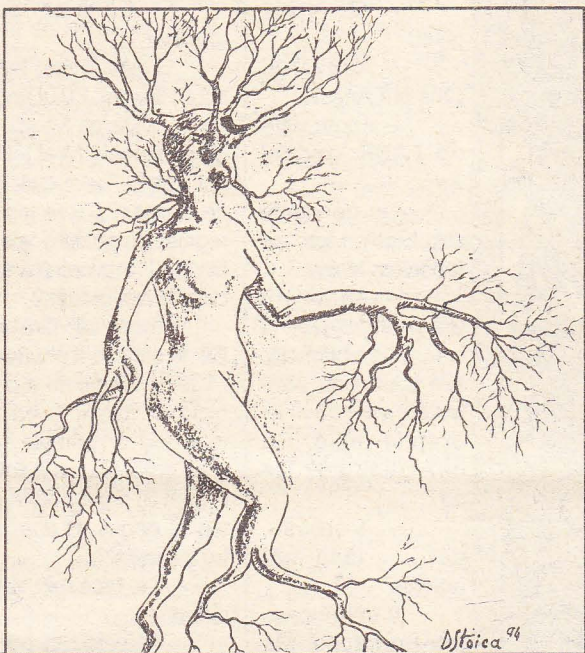
("Nietzsche, rupe-le gîtul,

Nietzsche, nacht und nebel!")

Întorci mecanic capul și-ți privești pieptul. Ceva se scurge de-acolo, ceva invizibil, iar prin creier se derulează frînturi colorate de amintiri, filmul vieții voastre montat de-un schizoid. Apoi durerea spîrcuită în cuvinte fără sens. Și, în sfîrșit, liniștea istovită a lucrului împlinit. Tapetul bleu, pătat de muște. Mățaraia prăfuită a diem-ului. Ciorapii aruncați pe raft, lîngă un volum de Coupland. Somnul ca o ba'tă de ulei ars.

("Nietzsche, jedem das seine!")

2. Erau de trei ori mizantropi: ca oameni, ca



Doru STOICA

Lui Petrică Sîrbu,
de bucurie că există

MICHAEL HAULICA

Chipul Madiei Mangalena ocupă întregul ecran. Culoarea vineție a filtrului îi pune în evidență ochii retușați discret. Pe sub-undă este transmisă profeția cu venirea lui Brodar. Se lipește de creierele trecătorilor, le pătrunde, prinde rădăcini, ia înfățișarea Madiei din Mangala. Nu mai e nevoie de ecran, imaginea s-a agățat de cortexuri, flutură ca steagurile-lup, doar nu urlă. Madia zîmbește. Urmele pietrelor se văd bine, poveste a vieții ei.

"Cine e curat să arunce primul."

Și toți s-au înghesuit să arunce piatra, să fie văzuți că aruncă, să se știe că sînt curați.

Plastiile i-au netezit trupul, i-au făcut lucios, magnetic. Hainele se lipesc de ea, privirile, mîinile, toate alea. Merge pe stradă și-n jurul ei cad ceasurile, se sparg, încremenesc. Madia fără timp. Magnetic Dia.

Numai fața i-a rămas mușcată de pietre. Spre aducere aminte. Și fiecare mîngiere arde mîna care a ținut piatra, fiecare sărut are gustul pietrelor.

- Ce... Ce dracu-i asta?

Sar toți în lături, la prima atingere. Arși, curențați, scîrbiți, spăimoși, vomitoși. Jură să n-o mai atingă în veci dar a doua zi o iau de la capăt. Își fac de lucru în calea ei, să-i vadă, să-i aleagă, măcar să-i bage în seamă. Masculi feroci, bărbați care conduc destinele lumii. Cîrpele ei de șters praful. Crema ei de ghețe, bocancii ei.

"Linda, Linda, unde-ți sînt bocancii?" (cîntec de dragoste din secolul XX)

Periuțele ei de dinți, poșeta ei și tampaxul.

Madia Mangalena, psallio-ta din Mangala. Frumoasă, ucigător de frumoasă. Cînd

MADIA MANGALENA SAU DINOLOO DE URAR

face dragoste, mișcările ei evită și primesc, fentează, stau la pîndă, cerșesc, incită, urlă. Se transformă în sirop sau rachiou, se bagă-n tine și-acolo își face de cap. Te arde, te rupe.

Dar mai bine să arzi decît să ruginești. First lesson.

Cu trupul ei te arde, arzînd la rîndul ei, mistuindu-se-n tine. Madia din Mangala trăindu-și moartea în fiecare zi.

- O curvă! Au despîcat-o toți nenorociții, toți lingboase care acum o plimbă ca pe sfintele moaște. O curvă!

Si totuși lumea se adună în jurul ecranelor ca în anii nebuni ai programelor *Psycho 23, 24...26*: Andie Macdowell vîndută en detail pentru sandvișurile școlii de handicapați (IQ sub 160). Ce vremuri! Filme -le zicea. Acum, pe ecrane, vedem realitatea. Tricasterii, mînuitorii de vieți, ne bombardează cu viețile sfinților. Nu știu unde-or găsi ei atîția sfinți, mie-mi cam pute. Cît nu înțelegem asta, ar fi mai bine să stăm pe curul nostru și să mai lăsăm diemurile. Dream-maker-ul nici n-ar trebui să-ncapă pe mîna oricui.

Patina e un alt nume pentru rugină. Și o înnoobilează. Second lesson.

Deocamdată să-l așteptăm pe Brodar ăla, să vedem ce hram poartă. O fi și el vreun Big Brother, ca atîția alții, care-au mai trecut pe aici. Cum au venit, așa s-au dus toți. Niște pîrliți. Niște nespălați.

Și noi, vitele, ne lăsăm viețile în palmele lor care nici de-o labă nu-s bune. Dar sînt ale lor. Și ei au putut s-o ierte pe Madia

pe care noi niciodată n-am iertat-o. Dar cum s-o iertăm, nu-i ea curva noastră, nu-i?

Nu ne-ncuim cu ea în futoare de doi pe doi, n-aruncăm hainele de pe noi și ciorapii și ceasurile de la mîna ca să mai cîștigăm zece centimetri pătrați de piele pentru mîrngîieri?

continuare în pagina 15

evrei, ca anormali. Și-și împinseră atitudinea la extrem, la "mai mult de-atît nu se poate". În interiorul cercului de ură din jurul fiecăruia n-avea loc nici măcar celălalt.

Dar cel mai aprig o urau pe muierea ca un furn de aspirator, care-i crescuse fără să-i iubească, deși toți bărbații cvartalului puteau depune mărturie că se pricepea al dracului de bine la dragoste. Zece ani în topul celor mai scumpe erotomeștere de la "Men's Heaven" nu-i de colo. Meseria-i meserie.

Și n-aveau de ce s-o urască? Se burdușise ca o cretină în timpul sarcinii cu tot ce-i putea zbura mințile, de la amfetamină și "angel dust", pînă la STP, LSD sau *smart drugs*-uri. Apoi se mirase teribil că ieșiseră așa niște creaturi lovecraftiene dintre picioarele ei.

Assante, sāracu', n-avea nici o vină, deși îi purtau în continuare numele sunînd a autor de sensonguri și tricourile largi, demo, împărțite de "Challenger's Fashion". Ba chiar nici un amestec n-avea, înțelegeți ce vreau să spun. Nimeni nu-l scotea din ale lui pe acest șomer din convingere care, citindu-l pe Bakunin la doisprezece ani, nu reușise să treacă mai departe. Ziua dormea, iar noaptea zăcea la "Golanul Șucărit", cu veșnicul ceai tailandez în față. De cinci-șase ori pe an scotea un fanzin *freeware* de un populism cinic, citit de vreo două sute de abonați. Mă rog, amănunte fără importanță.

3. Mînuind indicatorii

de acces, scotocești prin toate cotloanele, adresă după adresă. Aluneci de-a lungul liniilor telefonice antrenat de fluxul de biți. Te bălăcești în algoritmi și pătrunzi pe unde se nimerește, deseori în scule artisanale, încropite prin ganguri, uneori în cite un *mainframe* "de luxe", mai scump decît Shakespeare în original.

Ești un program fluctuant, un cavalier de siliciu cu cipuri în loc de creier și-un *light-pen* între picioare. Și simți în clipele acelea că poți orice, nimic nu-ți poate sta în cale, nu există piedici de netrecut, iar ceea ce faci, tot ceea ce faci, nu-i nici bine, nici rău, faci pur și simplu, precum Dumnezeu. Nici măcar greutatea dintre omoplați, tumoarea putredă numită pînă mai ieri Talkie, nu te oprește din căutare. Nici lacrimile care-ți ard ochii, precum vaporii de acid acetic. Nici oglinda retrovizoare aruncată după ușă, printre *modern-uri* defecte și numere vechi din "Actual".

Muiere, iată-ți avortoniil

4. Pe la paispe ani au început visurile erotice, cu tot tacîmul. Hărți pe cearșafurile cu șopîrle roz-fondant, și-așa pătate de cine știe cîți alți pri-

eteni perindați prin apartamentul puțind a hotel de cinci parai noaptea, curiozitate perversă în fața a tot ce are fițe, priviri lunecoase aruncate pe gaura cheii, reviste care l-ar fi umplut de invidie pe Sade și tot așa.

Se masturbau împreună, cum altfel?! Cu o urmă de jenă la început, amorțită însă rapid de obișnuință. Lui Walkie îi plăcea cu fața la oglindă. Nu din exhibiționism, deși nu-i lipsea o doză, ci mai degrabă dintr-un soi de masochism, condimentat cu dorința de a se convinge că e real, că e pur și simplu un animal alcătuit din carne și oase, care poate face lucruri perceptibile pe cele cinci căi normale. *Diem-ul* zăcea încă pe vremea aceea undeva, în citeva creiere de la Panasonic. Iar ei, ca tot omul, tîneau spre un nivel cît mai scăzut al excitației, conform lui Papa SF. Și cam ce muiere credeți că s-ar fi încurcat cu doi siamezi? Și din Groapă pe deasupra.

Se mai zgîiau citeodată, seara, prin fereastra

mînjită a demisolului, la picioarele celor care treceau. Iar cînd zăreau marginile unui bikini de dantelă cădeau pe spate, chiar fără să sufere de hiperestezie. Mai sus nu îndrăzneau niciodată să ridice privirile. Cerul îi apăsa mai rău decît plafonul de beton.

- Hai să ți-o trag, puile! răcneau atunci printre zăbrele, și se simțeau ai dracului de tari, bărbați în toată puterea cuvîntului, ce mai.

("O, Rosie, o, iubito, strecoară-te acum, strecoară-te, micul Robert Anthony vrea să te joci cu el.")*



Dan JUNGHIATU: DEBUT

5. Și a venit o altă

marți, la fel ca cea dinainte, la fel ca cea dinaintea celei dinainte. Numai rememorînd formidabilul șir de zile de marți și de luni și de duminică pe care le-ai trăit te-apucă amețeala. Te gîndești să furi citeva ore de somn sleit, după ce ai înfulecat conserva de biosin aruncată de cineva (Assante?) prin fanta folosită cîndva pentru corespondență.

Talkie răspîndește deja un miros dulceag, de depozit la două săptămîni după ce-ai pus otravă pentru șoareci. Aseară l-ai privit în oglindă. O momîie întepenită cu gura căscată într-un soi de mirare năucă, de parcă Dincolo l-a întîmpinat Ioana D'Arc pozînd fără sutien. Din ochi i se scurgea pe obraji o zeamă tulbure, ca la pisicile neînfărcate. În rest, nimic deosebit. Rezultatul nu te-a mulțumit, însă, și i-ai sondat creierul. Pustiu și rece ca un buncăr antinuclear dezafectat.

Degetele îți dansează pe taste, cu grația grăbită a profesionistului, căutînd, căutînd mereu.

ACCES DENIED. ACCES DENIED.
ACCES DENIED.

Alergi prin culoare inuman de regulate,

*) "How Many More Times" - Led Zeppelin

late maratonist pe un traseu fractalic identic cu sine însuși. Pixeli îți marchează drumul, ca niște repere lăsate de o Ariadnă de la Electronic Frontier Foundation.

ACCES DENIED. ACCES DENIED. ACCES DENIED.

Nerăbdarea devine obișnuință, conștientul zboară spre alte țărături și acționezi practic reflex, precum cîinii lui Pavlov. Nu te plictisești, pentru că-ți place ceea ce faci, te simți aproape acasă în spațiul acela rece, ignorat de ghidurile turistice.

ACCES DENIED. ACCES DENIED.

ACCES GRANTED.

Degetele cuplează diem-urile înainte să realizezi ce se întîmplă. Reglezi parametrii. Te strecoari ca un vierme sub cortexul victimei, pipăindu-i atent subliminalul. Prospătură. De-abia ieșită din îmbicseala pubertății, se știe drăguță, dorită, visată chiar. Virgină. Dar parcă stai să mai alegi? Numai Talkie strîmbea mereu din nas, se enerva chiar teribil cînd lucrurile nu-i reușeau. Nu-ți place să-ți amintești cum a împins-o pe pictorița aia *aftergrunge*-istă să-și zugrăvească dormitorul cu propriul creier prin metoda "capu-n perete".

Nu bănuie nimic puicuța. Și ce varză are acolo, dedesubt! Maicăsa a ignorat-o în copilărie, taică-său, manipulator de miliarde la Interdata, mai mult pleacă decît vine, singura ei prietenă s-a mutat la Milano, cam departe de Varșovia ei, și tot felul de chestii de-astea.

- Ahal ți-am tras-o, puisor! scrișnești micșorînd pupilele.

Maximizezi intensitatea senzitivă. Stabilești intervalul temporal la o oră. N-ai vrea totuși s-o trimiți într-o cameră cu pereții capitonați. Alegi apoi decorul: apartamentul nupțial de la "Normandie". Un cămin uriaș, în care bușteni adevărați răspîndesc un miros cald de pădure. Draperii grele de catifea. Un Klee, sfeșnice de bronz, pat cu baldachin.

O pregătești pe ea. Îi strecoari dorința unei experiențe noi și angoasa solitudinii. Îi împospătezi amintirea profesorașului de filosofie de care s-a îndrăgostit la cincisprezece ani. Blochezi orice complex vaginal. Îi înmoi teama de durere.

Apoi apari tu, suprapus pe *chromakey* cu ajutorul unui program interfațat. Mascul ideal, reconstituit după arhetipul pe care l-ai dezgropat de sub cortexul ei. Înalt, suplu, binențeles brunet cu ochii verzi. Hollywood scrie pe tine, cu litere de neon. Costum negru, cămașă albă, cravată roșie, de mătase, prinsă cu un ac discret. Nu, nuli îți simți imediat ezitarea. Ștergi totul din două mișcări. Porți acum blue-jeans drepti, tricou roz cu imprimeuri erotice, vestă de piele deschisă în față. Fluxul ei se colorează în roșu. Perfect, meștere! Îi programezi un strop de teamă de ceva aflat dincolo de ușă, un alien a la Giger care n-are altceva mai bun de făcut decît s-o urmărească pe ea. Îi insuflă încredere în tine, deși, probabil că nu mai era nevoie. Fluxul virează lăsciv spre violet. O iei în brațe, mîngîind-o ușor pe păr. Crisparea se topește încet-încet, prea încet Doamnel Două ore îți trebuie în ritmul ăsta. Pui un CD interactiv de *sexy spiritual*. Proiectezi imaginile pe tavan. Glanda hipofiză pompează intens.



Dan JUNGHIATU: DEBUT

Îi prinzi obraji în căușul palmelor, îi ridici fața spre tine și o săruți, mai întîi cast. Ea închide ochii (roșu, noian de roșu) și se lipește de tine, de la genunchi pînă la sîni. Elimini hainele, devenite inutile. Îi simți pîntecul începînd să palpita, să se frece circular de sexul tău în erecție. O culci tandru pe pat. Timpul trece, lasă vrăjelile, Walkie!

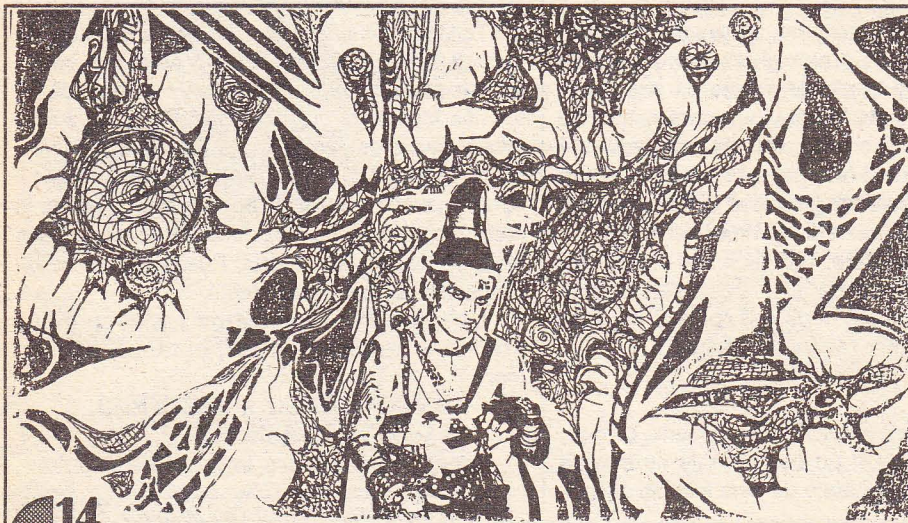
O pătrunzi pe neașteptate, brutal. Ea țipă, înfigîndu-și unghiile în umerii tăi. Vezi durerea explodîndu-i în spatele frunții. Continui, totuși, pînă la capăt, apoi deconectezi.

Te simți de parcă ai fi desfundat o chiuvetă. Paștele mă-sii de viață! Îți amintești, nu știi cum se face dar tocmai acum îți amintești, de o altă săptămîină în care tu și Talkie ați trecut printr-o mulțime de mîini și o mulțime de oameni v-au întors pe toate fețele. Vezi o mătăhală în halat alb, cu o mutră antipatică de fundamentalist, aplecîndu-se către maică-ta:

- Doamnă Assante, îmi pare sincer rău. Concluzia e, din păcate, clară: separație imposibilă. *Overintroiecție* aș numi cauza, adică fiii dumneavoastră au practic un singur eu, altfel nu știu cum să vă explic. Sînt un soi de Walkie-Talkie, dacă înțelegeți. Un soi de Walkie-Talkie... Un soi de Walkie-Talkie...

Îți scuturi capul ca pentru a alunga un roi de viespi. Inutil însă, roiul este în tine și tu o știi, o știi acum prea bine. Simți mișcare în păr, undeva în dosul urechii. Apleci fruntea spre consolă într-o rugăciune mută și-ți treci degetele prin plete. Ceva cade între taste. O cădere moale, înceată. Corpul translucid, de forma unei capsule de antibiotic, se arcuiește încercînd să scape. Îl strivești cu *light-pen*-ul, nu fără o umbră de greață. Și auzi un hohot de rîs venind parcă dinăuntrul tău. Sau poate că numai ți s-a părut. Poate că oboseala îți joacă feste. Poate că sunetul a venit din stradă. De la vecini? Poate că...

Dan COROIU



(continuare din pagina 13)

Cum s-o iertăm când ne-a făcut să aruncăm cu pietre? Nici un călău nu-și iartă victimele.

"Cine se simte curat să arunce primul."

Semnele lăsate de pietre pe chipul ei o fac și mai frumoasă. Oricine o vede, bărbat, simte în nări, pe dată, mirosul singelui ei. Chemarea ei.

Pe ecranul imens, Madia se îndepărtează și-n urma ei rămâne mirosul care mănănebunește. Îmi simt sîngele ridicîndu-se în mine pînă-n vîrfurile vîrfurilor și sensongul explodează în aerul din jur. Filtrele se schimbă, sînt roșii acum. Masna Piya își trece dextra peste corzi, acordurile grave se limpezec și, de undeva, din adîncuri, eu știu de unde, apar valurile. Imaginea maestrului se estompează, rămîn doar sensongul și valurile. Tremurătoare la început, din ce în ce mai agitate pe urmă, în final agresive, valurile.

Trecătorii mă privesc miraji.

Dîncolo de ură este iubirea. Ca o ușa, ca o rană ca un cul.

Sînt singurul care am iertat-o. O iubesc.

Nu-mi mai simt mîinile. Mi-au amorțit. N-am crezut niciodată că poate fi așa rău. Ba nu, nu mi-au amorțit. Mă dor așa de tare, că parcă nici nu mai sînt ale mele. Mă dor. Mai ales cuiele mă dor. Pofta cu care mi le-au bătut în palme. Ca atunci. Și chipurile lor desfigurate de ură.

De-aici, de sus, totul se vede altfel. Dar, oricum, nu mai contează.

În fața mea s-a oprit o femeie. Mă uit în ochii ei și mi se pare că-i mama. Probabil că toți muribunzii simt asta. Din rîni, sîngele-mi picură și ea sare în lături, ferindu-și coșul. Prea tîrziu. Se uită la mine și spune:

- Tu ești, sau așteptăm pe altul?

- Eu sînt. Eu.

LUCIAN BĂBEANU
realizatorul emisiunii
Flash SF declară:

Ar trebui să fim temperați!

- Cum ai ajuns la SF?

- Cred că de la Papa mi se trage. Bunul meu tată citea, cînd nu gătea, colecția de povestiri. Mama a avut și ea un cuvînt de spus, mai ales cînd mîzgăleam pereții. Erau primii pași spre creație, așa că o făceam cu pasiune. Atunci, la vreo cinci ani, am constatat că desenatul pe pereți are o particularitate excepțională - dreptul la o scatoalcă peste scăfirile. Așa că m-am hotărît să trec la hîrtie.

- Deși ai mulți fani, tot atît de mulți te contestă spunînd că utilizînd atît de mult rigla și compasul ai pierdut legătura cu arta limitîndu-te la simple linii și liniiu pe hîrtie. Cînd crezi că le vei dovedi contrariul?

- Sper ca prima categorie să fie mai numeroasă. În ceea ce o privește pe a doua, ar trebui să înțeleagă ceea ce se numește STIL. Eu, de exemplu, cînd văd o lucrare de grafică și dacă este un CYBERPUNK spun Ionuț Bănuță și am dreptate, fără să mă intereseze semnătura. Perspectivele nu sînt niciodată limitate în artă.

- Ce sfaturi dai tinerilor creatori?

- Să nu se lase după sfaturi.

- Într-un articol din almanahul "Anticipația" ai fost etichetat ca făcînd parte din ceea ce am denumit "veriga lipsă". Cum vezi tu colaborarea între generațiile '80 și '90?

- Dacă sînt considerat ca fiind "veriga lipsă", atunci e sigur că ocup un loc destul de important. Căci fără "verigi" sistemul nu poate funcționa nu se poate trece de la ceva la altceva decît prin aceste verigi.

De altfel știu cîte ceva despre tipul care m-a "etichetat" în felul ăsta și o să ne mai vedem. În ceea ce privește colaborarea dintre generația '80 și '90 voi încerca să pun în evidență în cadrul FLASH-ului creatori tineri, talentați și de aceea consider colaborarea cu JSF ca foarte importantă.

- Am observat, cu prilejul unui interviu la Radio Prahova că era cît pe-acî să intri într-o polemică cu Dănuț Ivănescu atunci cînd s-a abordat problema religiei.

- Mi-am dat seama că e o provocare specifică lui Cătălin. Este un redactor care știe să-și construiască emisiunea. Asta înseamnă profesionalism. Am tăcut milc pentru că am fi făcut emisiunea praf dacă dezvoltam ideea. Dănuț, pentru care am o stimă deosebită, are ceva special raportat la credință, acel ceva care nu e prezent la mine. Fiecare n-are decît să creadă în ce vrea, dar cu o condiție: să nu fie forțat să o facă pentru că atunci credința se transformă în ideologie. Mai știu noi și alte ideologii unde, spre exemplu, anticoncepția și avortul erau interzise. Nu uita că SF-ul poate descrie și explica fenomene care, altă dată, erau considerate minuni.

- Probabil foarte mulți sînt și-au citit articolele semnate Aurel Cărășel referitoare la Festivalul Quasar ...

- Îmi pare rău că Aurel Cărășel s-a mărginit să privească și să dea fircoale decît să ceară acordul persoanelor vizate în vederea obținerii unui interviu. Probabil că din punctul dumnealui de vedere ar fi fost mult mai complicat. Articolul, o nostimădă retorică, încerca să speculeze ideea unui aranjament la nivel înalt în ceea ce privește acordarea premiilor. (Premii care, conform unui obicei, erau foarte aproape să rămînă fără suport material. Nu mai știu dacă Ionuț a accentuat acest lucru, dar fără ajutorul substanțial al ediției Nemira - care rămîne în continuare piesa de bază pentru toate acțiunile fandomului - premiile Festivalului nu ar mai fi fost atît de consistente. Nn) Se pare că dintr-un articol domnul C.A. poate face orice, numai un articol nu. Din punctul meu de vedere mi se pare firesc, căci trebuie să existe cineva care să se supună canoanelor ca rațiune existențială. În consecință, conform ordinilor de mai sus se adoptă o atitudine conformistă: SF-ul devine mult prea important. Nu crezi că ar trebui să fim temperați?

- În încheiere spune-ne ce părere ai despre "JURNALUL SF"?

- Este o revistă se pare destul de importantă pentru a fi luată în considerare de emisiuni SF la fel de importante. "FLASH SF" este ceea ce se cheamă o îmbinare între pasiune și Televiziune. În redacție aproape toți sîntem foarte tineri. Important e faptul că încercăm să fim o familie. Ideea mi-a venit imediat după RomCon 1993, iar redactorul șef, în persoana domnului Corneliu Toader, m-a sprijinit foarte mult ca să o pot realiza. Sper ca "FLASH-ul SF" să fie bine văzut de fandom iar în viitor aș dori să obțin un spațiu ceva mai amplu.

A consemnat, Ionuț Bănuță



Cătălin IONESCU

SF pe FM

Science Fiction FM s-a născut pe 19 mai 1993, ora 19.10, pe 69.26 MHz (frecvența postului Radio Prahova - Ploiești) și mai trăiește și azi.

Desigur, scopurile și mijloacele unei emisiuni radiofonice sînt diferite de cele ale unui cenaciu. În principiu însă, SF FM se adresează în aceeași măsură unui public avizat, cît și unui public curios. Concepută inițial în spiritul străbunei "tradiții" Dan Ursuleanu - Ștefan Ghidoveanu, SF FM propune cîteva rubrici cu care ascultătorii - sperăm - s-au obișnuit.

Încercînd o privire critică, emisiunea a avut trei valuri: începutul, de nuanță promițătoare, perioada de mijloc în care emisiunea a alunecat spre monotonie și în sfîrșit cel de-al treilea val, în care intențiile de a prezenta și promova SF-ul au evoluat spre o viziune extinsă, adică spre explorarea și a altor domenii, a fantasticului în primul rînd (M. Eliade, I. P. Cullianu, J.L. Borges, M. Yourcenar, etc.) dar și a unor domenii conexe, horror-ul de pildă. Intenția aceasta a existat însă din primul moment, pentru că primul roman prezentat pe post a fost "1984" de G. Orwell, un "political fiction" decl.

SF FM s-a dorit ancorată și în realitate. Două emisiuni au fost consacrate manifestării PLOCON '93. Experimentul T, inițiat cu elevi ai Liceului Toma N. Socolescu din Ploiești a fost o încercare extinsă de extrapolare imaginativă a timpului. Concursul de proză scurtă SF din vara lui 1993 a avut cîștigător pe un băiețel de numai 11 ani, Cătălin Tilimpea.

Muzica prezentată în emisiune s-a constituit atît într-o viziune largită asupra muzicii de nuanță SF; Vangelis și J.M. Jarre, dar și King Crimson, R. Waters și Yes, de pildă.

Al treilea val va continua - în așteptarea celui de-al patrulea. Pînă atunci însă, dacă aveți posibilitatea, căutați în zona Ploieștului, pe scala radioului dumneavoastră frecvența de 69.26 MHz FM stereo și ascultați marșea, între orele 19.10 și 20.10 emisiunea SF FM. Iar dacă vă place, ba chiar și dacă nu vă place, vă așteptăm opinii scrise pe adresa postului Radio Prahova. Noi, adică subsemnatul și colegul Arthur Zafiriadis continuăm. Și nu cu încăpățînarea absurdă a celor plini de ei, ci încercînd modest să învețe din propriile greșeli.

CINENEWS

După 21 de ani dedicați filmelor fantastice și horror festivalul de la Avoriaz a sucombat devenind un "showroom" al cinematografiei franceze dedicat profesioniștilor. Din cele 15 filme prezentate 5 nu au interesat pe nimeni, iar celelalte 10- dintre care 3 în mod special: *Mina Tannenbaum*, *Cînd aveam cinci ani m-am sinucis* și *Nouă luni*- au făcut obiectul negocierilor cu distribuitorii. Richard Boidin, directorul *Unifrance* speră ca de anul viitor "să extindă formula la cinematografiile europene pentru a face din Avoriaz (pe care dorim să-l cuplăm cu Sarasota) cea mai mare întâlnire de iarnă a cinemaului din Franța".

Yves-Noel Fancois a început de pe 31 ianuarie, între Budapesta și Paris filmările la primul său lung metraj: "Mo" care este produs de Yves Gasser. Story-ul pare solid, cu referințe la filmul negru, western, comedia americană clasică, universul din Brazil și *Total Recall*.

După ce a scris scenariile pentru *Ursul*, *Numele trandafirului* și *Amantul*, Gerard Brach a trecut la noul film al lui Jean-Jacques Annaud- *Utopia* (titlu provizoriu)- care se petrece într-o lume imaginară situată în Antarctica.

George Lucas pare de acord pentru a produce, Steven Spielberg pentru a regiza, iar Harrison Ford a acceptat ideea de a relua biciul. Așa încît toate condițiile fiind îndeplinite Jeb Stuart a început deja să scrie scenariul pentru cel de-al patrulea episod din aventurile lui Indiana Jones.

Stanley Kubrick, uluit de ceea ce au reușit cei de la ILM pentru *Jurassic Park*, pregătește pentru Warner un film- *Artificial Intelligence*, doldora de efecte speciale și imagini de sinteză.

Ionuț BĂNUȚĂ

TELEX INTERN

● Conducerea FNTSF anunță ședința consiliului de conducere în ziua de 23 aprilie, ora 10.00 a.c. la Ecran Club (Calea Grozăvești, nr. 82, Sector 6, București).

Pot participa cîte doi reprezentanți mandatați în scris de conducerea asociațiilor afiliate la FNTSF (din care unul cu drept de vot) și unul- doi reprezentanți ai grupărilor sf neafiliate încă și care doresc să facă parte din Federație.

Se vor face alegeri pentru Consiliul de conducere și se vor discuta Statutul, modul de reprezentare la euROcon '94, participarea la tabăra de vară.

Informații suplimentare: 01-7817237 (după ora 21.00).

● Joi, 7 aprilie, ac, la Bacău a avut loc lansarea numărului 65 al JSF, număr ce deschide un lung șir de numere speciale cu scriitori români. Se pare că această inițiativă a avut un puternic

ecou în mediile culturale. În orice caz mijloacele audiovizuale ale Bacăului și-au dovedit din plin eficiența. Și vă mai putem dezvălui faptul că JSF-ul a cîștigat un redevabil critic literar în persoana domnului Ovidiu Bufniță.

● Și fiindcă tot veni vorba de numere speciale s-au mai conturat două: unul în colab-

orare cu SUPER NOVA, iar cel de al doilea cu Asociația GENEZE din Buzău.

● Orice informație despre concursul de BD ce are loc cu prilejul euROcon-ului la Florin Leodor Dănilă 056/166658.

● Am primit mascota euROcon-ului dar condițiile tipografice nu permit reproducerea ei.

● În perioada 13-17 mai 1994 Școala nr 41 din Galați găzduiește o expoziție de carte SF.

APARITII EDITORIALE

Ediția în engleză a fanzinului Sigma editat de Dan Popescu

NEMIRA

Ph.K. Dick- *Timpul dezarticulat*

William Peter Bletty

Exorcistul

Katherine Kurtz &

Deborah Turner Harris- *Inițiatul*

CRISTIAN

Alan Dean Foster- *Alien 3*

ELIT COMENTATOR

Randall Frakes,

W. H. Wisher- *Terminator*

OLIMP

Diane Carey- *Star Trek*

TEORA

Alan Dean Foster- *Star Trek*

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ SA

Philip K. Dick- *Loteria solară*

CLASIC

Philip K. Dick- *Invazia divină*

ENTITY (Entitatea)

Scenariul: Frank De Felitta Regia: Sidney J. Furie
Cu: Barbara Hershey, Ron Silver, David Labiosa
Povestea Carlei din Los Angeles, a polarizat atenția încă din octombrie 1976.

Carla, femeia care își crește singură copiii, făcuți fiecare cu alt bărbat, femeia care abia are bani să-și plătească chiria, sparge imaginea tipică a femeii americane. Căci filme în care o femeie se chinuie singură în mijlocul alților neajunsuri, fără să se prostitueze sau să vîndă droguri, sînt prea puține. Prototipul de personaj interpretat de Barbara Hershey, este caracteristic mai mult femeilor din țările Europei de Est. Dar acest desen incipient nu este decît un motiv, pentru că nu este adîncit cum trebuie. Și nici nu avea de ce, din moment ce tema filmului era alta.

Acum este momentul, după această trecere sumară prin viața Carlei, să intervină americanescul. Acel americanesc despre care vreau să vă vorbesc, este o „entitate” așa cum spune și titlul, un spirit (?) cu apucături sexuale demne de indivizi cu cele mai pătrate fălci. O entitate căreia și o muscă obsedată i-ar face plăcăciuni.

Carla este violată în mai multe rînduri. Preludiul este construit din cadre care te îmbolnăvesc de nervi. Nu este nici acel preambul ce generează starea de excitație maximă. Iar atentatorul nu știu dacă poate fi numit spirit, de aceea am și pus semnul întrebării. Pentru că acel nevăzut care o trîntește pe

femeie în pat, sau îi presează capul într-o oglindă, acel nevăzut care apasă carnea Carlei, și care lasă vînată, presupune o existență fizică. Ce duh ar putea

să facă toate astea?

Carla nu este crezută atunci cînd se confesează, pentru că acel ceva își face simțită prezența doar în preajma ei.

Femeia este dezorientată, căci stress-ul și angoasa o fac să amestece realitatea cu visul. N-o crede nici psihiatrul, nici prietena ei, nimeni din familie și te gîndești că asta vrea și entitatea: s-o aducă în pragul falimentului rațional. Însă nu este adevărat, pentru că nevăzutul are așa de mulți hormoni, încît nu mai are răbdare ca femeia să rămînă singură. O violează în prezența copiilor și chiar sub ochii prietenului ei.

Este momentul cînd apare o echipă de specialiști în parapsihologie, cînd trebuie frînte barierele între real și fantastic, este momentul cînd acești pionieri ai științelor virgine vor trebui să semneze pactul cu psihiatria.

„Entity”, așa cum ne spun producătorii, are personaje cu nume fictive, care ticluiesc o poveste întîmplată aievea. Ei ne asigură că femeia Carla încă mai trăiește undeva în Texas și că acea entitate...

Dar nu vă mai spun. Altfel ce rost ar mai avea să vedeți filmul? Motto-ul filmului este următorul: „Nu există scăpare față de cei nevăzuți care ne urmăresc”.

Și eu zic: să fie la ei acolo!

VideOManiA